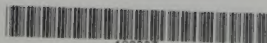

MINISTRI
DEPARTAMENTUL

D 001514

**GRUPURI
ȘI
ACȚIUNI
TERORISTE**

283

9 VOLUME

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

UZ INTERN

GRUPĂRI ȘI ACȚIUNI TERORISTE

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC
1981

În condițiile actuale terorismul reprezintă un obstacol în calea destinderii și păcii în lume, provocând tot mai multă îngrijorare în rândul tuturor popoarelor, în rândul întregii opinii publice mondiale, prin amploarea acțiunilor ce se comit, prin îndrăzneala cu care acționează teroriștii, prin metodele și mijloacele ingenioase și surprinzătoare de care aceștia se folosesc în comiterea atentatelor.

Numărul acțiunilor cu caracter terorist-diversionist — de ordinul miilor în prezent — este în continuă creștere. Numai în anul 1979 s-au comis cca 3200 asemenea acte, față de 1500 în 1978.

Asasinatele, răpirile, luările de ostatici, deturnările, atacurile cu bombe au produs numeroase victime și pagube materiale însemnate.

Creșterea pericolozității acțiunilor organizațiilor extremist-diversioniste este accentuată și de faptul că, pe lângă activitatea teroristă desfășurată în țările de origine, își fac tot mai mult simțită prezența o serie de organizații care acționează în alte state ori zone, așa cum sînt cele din Orientul Mijlociu.

În același timp, între principalele grupări teroriste există o cooperare foarte strînsă, atît pe planul instruirii, al sprijinului material (financiar) și logistic, cît și în cadrul desfășurării acțiunilor. Astfel, de exemplu, atacul din 1972 asupra aeroportului Lod din Tel Aviv, prezentat în lucrarea de față (alături de alte asemenea fapte), a fost pregătit și executat de un grup de teroriști japonezi în numele teroriștilor arabi; de asemenea, atacul întreprins în timpul reuniunii miniștrilor petrolului din țările membre ale O.P.E.C. (din 1975) a fost orga-

nizit și pus în aplicare de un grup format din doi vest-germani, cîțiva arabi și un venezuelean („Carlos”).

Organizațiile extremiste dispun de armament diversificat, modern și în cantități mari. Semnificativ în acest sens este atacul eșuat (de la 13 ianuarie 1975) asupra unui Boeing al companiei EL-Al pe aeroportul Orly din Franța, comis de doi teroriști vest-germani, în care au fost folosite lansatoare de rachete.

Totodată, se vehiculează din ce în ce mai des ideea că teroriștii ar putea utiliza în acțiunile lor și mijloace nucleare. Experții în materie consideră că fabricarea unei arme nucleare nu mai reprezintă o dificultate de netrecut, chiar pentru neșpecialiști.

Nu mai aceste cîteva considerații sînt de ajuns, credem, pentru a înțelege de ce sînt necesare măsuri ferme, concertate la nivelul tuturor statelor, în vederea combaterii fenomenului terorist.

De aceea, socotim că lucrarea de față, care cuprinde o serie de acțiuni teroriste dintre cele mai „spectaculoase”, precum și metodele și mijloacele folosite de teroriști în scopul realizării lor, reprezintă un mijloc de documentare pentru toate cadrele Ministerului de Interne și, prin aceasta, un ajutor prețios în pregătirea profesională.

Apreciem însă că este imperios necesar să atragem atenția cititorului asupra cîtorva aspecte. Astfel, parcurgînd paginile acestei cărți, cititorul nostru va trebui să aibă în vedere că prezenta lucrare este alcătuită din mai multe materiale, scrise de diverși autori, cu concepții diferite asupra terorismului, a căror trăsătură de unire o formează tendința de proscriere și preamărare a actelor teroriste și a autorilor acestora.

Or, se știe că poziția Partidului Comunist Român, a statului nostru, nu numai că este net deosebită de cea a autorilor care descriu la gradul superlativ acțiunile elementelor extremist-teroriste, dar se constituie într-un adevărat program de luptă antiteroristă. Concepția noastră, clar și precis formulată de secretarul general al partidului, rezidă în ideea că marile probleme social-politice și economice ale lumii contemporane nu se rezolvă pe calea terorismului, ce se cere să fie condamnat, indiferent de forma sa de manifestare. De aceea, sugerăm cititorilor cărții de față să dovedească discernămintul necesar și să privească prin prisma ideologiei noastre grupările și acțiunile extremist-teroriste prezentate.

De asemenea, pe parcursul lecturii se va observa, desigur, că unele date și informații trebuie să fie raportate la perioada publicării lor inițiale, și nu la cea a editării prezentei lucrări, timp în care au survenit unele modificări, așa cum s-a întîmplat, de pildă, cu gruparea teroristă „Baader-Meinhof” din R. F. Germania. Totodată, se va avea în vedere faptul că în conținutul culegerii apar — amintite doar sau prezentate foarte pe scurt — unele organizații sau grupări despre al căror profil, deocamdată, nu deținem date suficiente. Se știe că majoritatea lor, chiar și grupările arhicunoscute ca teroriste, se consideră că sînt revoluționare, democratice sau progresiste, realitatea fiind însă cu totul alta. Cu aceste precizări, mulțumim cititorii noștri la o lectură de cert interes profesional.

Colonel DIMITRIE BALAN

ORIENTUL MILOCIU ȘI „RAZBOIUL SFÎNT” AL MUSULMANILOR

După înfringerea definitivă a Imperiului Otoman, la sfîrșitul primului război mondial, Franța și Anglia și-au împărțit influența în zona Orientului Mijlociu, prima luînd Libanul, iar Angliei revenindu-i Mesopotamia.

Palestina, o mică regiune din Univers, cum ar fi zis Pascal, din cauza locurilor sfînte care i-au creat faima, a rămas teritoriu internațional.

La scurt timp însă, prin faimoasa „declarație Balfour” din 2 noiembrie 1917, guvernul britanic a hotărît crearea unui „țîrș național evreiesc” chiar pe pămîntul Palestinei.

După cel de-al doilea război mondial, la 14 martie 1948, a luat ființă statul Israel modern, care s-a proclamat independent exact cu două luni mai tîrziu.

În fața acestui eveniment, marele muftiu din Ierusalim n-a prețetat să îndemne credincioșii să-și părăsească locurile de băștină „pentru a nu fi masacrați de evrei”. Începea astfel un exod fără precedent al unei populații care nici măcar nu știa încotro mergea. Astăzi, după mai bine de 30 de ani, arabii de pe aceste meleaguri formează un popor rătăcitor, fără țară, fără drepturi. Ei trăiesc în tabere mizere instalate în Liban, Iordania sau în regiunea Gaza.

Războiul de 6 zile din anul 1967 a provocat noi migrațiuni: 115.000 de arabi au fugit de pe platoul Golan, 35.000 din regiunea Gaza și 100.000 din Cisiordania. După aceea, mulți alții au fugit încontinuu din cauza raidurilor și represaliilor.

An de an a crescut în aceeași progresie și ura arabilor împotriva „evreilor acaparatori”, iar acțiunile lor, în numele

„Războiului sfânt” proclamat de șefii musulmani din 34 de țări, au devenit tot mai organizate și mai sângeroase.

Participantii la actele de război individuale sau colective au căpătat denumirea de „fedaini”, ceea ce înseamnă „oameni de sacrificiu”.

De coordonarea activităților acestor fedaini s-a ocupat încă de la începutul lor o organizație centrală arabă, care s-a făcut cunoscută în străinătate atunci când postul de radio din Cairo a difuzat pentru țările arabe o emisiune specială intitulată „Vocea lui El-Fatah”. Aceasta nu era vocea preotului ce psalmodia, din înălțimea minaretului său, rugăciuni către Allah, ci s-a dovedit a fi un strigăt de luptă ascuțit împotriva „dușmanului comun al tuturor arabilor”.

Denumirea de „El-Fatah” derivă din expresia arabă „Harakat Al Tahrir al Falastin”, care înseamnă „Mișcarea pentru eliberarea Palestinei”. Inițialele H.T.F. formează un cuvânt care în arabă înseamnă „moarte”. Dacă ordinea acestor inițiale se inversează, ele se pronunță „Fatah”, ceea ce înseamnă „victorie”.

Șefii lui „El-Fatah” avea să devină inginerul genist Mohammed Arafat, mai cunoscut sub numele de Yasser Arafat.

După războiul de 6 zile, „El-Fatah” nu mai putea conta pe sprijinul eficace al Egiptului și Siriei. În această situație, fedainii au adunat armele abandonate de egipteni pe cimpul de luptă și au început să organizeze pînă la 20 de operații pe zi în teritoriile ocupate.

Pe măsură ce acțiunile întreprinse de fedaini solicitau mai mulți voluntari, a apărut și necesitatea creării unei conduceri care să coordoneze operațiile militare și să pună de acord diferite opinii. Astfel, în cadrul mișcării „El-Fatah” s-au conturat două formațiuni: „Organizația pentru eliberarea Palestinei” (O.E.P.), al cărei șef oficial a rămas Yasser Arafat, și „Frontul popular pentru eliberarea Palestinei” (F.P.E.P.) creat și condus de dr. Georges Habbache.

În acest cadru au început să apară o serie de organizații și grupări extremiste care vor acționa atît în Orientul Mijlociu, cît și pe teritoriile unor țări din afara zonei, în special din Europa.

MASACRUL DIN SATUL OLIMPIC DE LA MÜNCHEN

În zorii zilei de 5 septembrie 1972, cînd primele raze de soare abia începuseră să mîngie Münchenul, opt necunoscuți intrau în incinta satului olimpic, unde dormeau campioni din toată lumea.

Odată pătrunși, necunoscuții au făcut un scurt popas, pentru a-și acoperi fețele cu cîte o glugă violetă. Apoi s-au strecurat cu pași de pisică pînă la clădirea ultramodernă în care erau cazați și cei 22 de membri ai delegației israeliene.

Ajunși la intrarea acestei clădiri, ei și-au scos armele ascunse sub haine: automate, pistoale și grenade de mînă. După aceea, totul s-a petrecut rapid: unul dintre atentatori a bătut de trei ori în ușa primului apartament întrebînd: „Aici este cazată echipa israeliană?” Antrenorul Moshe Weinberg s-a trezit brusc și a sărit din pat. De îndată ce a deschis ușa l-a zărit pe cei opt teroriști înarmați pînă în dinți. Instinctiv, a încercat să-i respingă, dar era prea tîrziu. Strigătele sale, înainte de a se prăbuși împușcat, l-au avertizat pe boxerul Gad Zavary, care a sărit pe fereastră.

O scenă asemănătoare s-a petrecut imediat în apartamentul vecin, unde teroriștii au pătruns gata de atac.

Îngrozit, luptătorul Yosef Gottfreund a pus mina pe un cutit, pentru a-1 intimida pe asasin. Acest moment de distragere a atenției oaspetilor neașteptați a permis multor israelieni să fugă. Cît despre Gottfreund, a căzut răpus de gloanțe, în timp ce alți nouă confrăți au fost prinși și închiși într-o cameră, cu mîinile și picioarele legate. În acest moment, poliția, prevenită de sportivii evadați, a înconjurat clădirea în care se blocaseră teroriștii, mai mulți trăgători de elită luînd poziție pe imobilele învecinate.

Şeful poliției din München, Manfred Schreiber, le-a strigat teroriștilor prin portavoce că dorește să le vorbească; răspunsul lor a fost afirmativ. Intrind în apartamentul ocupat de către teroriști, care s-au dovedit a fi arabi, Schreiber a fost intimidat de şeful acestora. Întrevederea nu a dus însă la nici un rezultat, deoarece arabii au refuzat să furnizeze vreo explicație cu privire la atentatul comis.

— Așteptați până la ora 9, i-au aruncat ei o vorbă şefului poliției când leșea pe ușă.

Într-adevăr, la ora 9 fix, teroriștii au cerut, printr-un mesaj scris aruncat pe fereastră, ca guvernul israelian să elibereze 200 de arabi, în schimbul vieții sportivilor sechestrați. Teroiștii urmau să fie transportați cu avionul, împreună cu ostaticii lor, fie la Beirut, fie la Amman. Timpul de gândire fixat autorităților era până la ora 12. După această oră, în caz de neacceptare a propunerii, li vor ucide pe ostatici, cite dol la fiecare jumătate de oră.

Pentru început, ministrul de interne vest-german, Hans-Dieter Genscher, a cerut teroriștilor să renunțe la acest ultimatum, dar, neobținând nici un rezultat, a aprobat ca atît cei opt arabi cît și ostaticii lor să fie transportați în trei elicoptere la aeroportul militar din Fuerstenfeldbruck, de unde un Boeing 727 urma să-i ducă la Cairo. Adevărată intenție a autorităților vest-germane era însă aceea de a-i lichida pe cei opt teroriști prin împușcarea lor de către mai mulți trăgători de elită în momentul transbordării. Dar, odată sosiți la aeroport, teroriștii n-au coborît toți din elicoptere pentru a se urca în avionul pus la dispoziția lor, ci numai patru. Cînd aceștia au fost surprinși pe pistă de gloanțele poliției fără a mai putea riposta, ceilalți au înțeles că au fost atrași într-o cursă și au trecut la represalii. Au aruncat în aer elicopterul cu cei nouă sportivi evrei și apoi s-au angajat într-un intens duel de focuri cu poliția, pînă spre ora 1 noaptea. Bilanțul a fost tragic: muriseră 17 oameni (11 sportivi, 5 teroriști arabi și un polițist). Cei alți trei arabi, în vîrstă de 20, 21 și 22 de ani au fost captați.

Numeroasele anchete întreprinse ulterior au stabilit că atentatul din orașul Jocurilor olimpice de vară a fost pus la punct pînă în cele mai mici detalii. În acest joc sinistru n-au fost implicați numai cei opt teroriști, ci și un al nouălea, rămas neidentificat, care a fost de fapt personajul principal al acțiunii, adevăratul „creier” al întregului mecanism declanșat pentru sechestrarea sportivilor israelieni. Anterior momentului atacului, acest necunoscut, care vorbea perfect engleza și fran-

ceza, a avut cel puțin 15 convorbiri telefonice, din hotelul unde era cazat, cu un corespondent din Orientul Mijlociu și apoi, în dimineața loviturii, a părăsit precipitat Münchenul, pentru că avea ordin ca cel puțin un om, respectiv el însuși, să se întoarcă acasă pentru a raporta superiorilor rezultatele...

Masacrul de la München a surprins, pe bună dreptate, întreaga omenire, pentru că intensitatea dramei a fost fără precedent. Dar specialiștii consideră că o acțiune arabă era previzibilă pentru acel moment. Multe ambasade occidentale, administratori de societăți, directori de bănci, oameni de afaceri etc. avuseseră ocazia, încă din octombrie 1970, să la cunoștință, dintr-un buletin confidențial intitulat „Scrisoare din Bruxelles”, editat în Belgia, că o organizație teroristă arabă va lovi oriunde, pe plan internațional, ori de cîte ori vor apărea premise unei soluții de negociere în Orientul Mijlociu.

Avîndu-se în vedere că în perioada Olimpiadei asemenea premise existau, orice autorități se puteau aștepta, teoretic, la o ripostă arabă violentă, dar se pare că previziunea era așa de îngrozitoare că nimeni n-a îndrăznit nici măcar să se gîndească la ea.

Răspunsurile la fluviul de întrebări cu privire la teroriștii arabi capturați în orașul Olimpiadei au fost în general echivoce sau n-au fost, pur și simplu, pentru că despre organizația căreia li aparțineau nu s-a știut niciodată prea mult.

În primăvara anului 1971 avusesse loc la Beirut o reuniune ultrasecretă a vreo 20 de conducători ai teroriștilor arabi, care se pare că au hotărît o schimbare de tactică în lupta împotriva Israelului, în sensul de a lovi în acesta și în altă parte decît în Orientul Mijlociu, de preferat în Europa, pentru că „numai așa cauza noastră nu va fi dată uitării generale”. Această reorientare a luptei pentru a atrage atenția opiniei publice mondiale în mod brutal, prin acțiuni teroriste întreprinse acolo și atunci cînd ecoul lor ar fi mai răsunător, a însemnat, de fapt, nașterea organizației „Septembrie negru”.

Încă de la început, această organizație va acționa în clandestinitate, pentru a evita serviciul secret israelian și alte pericole care i-ar fi putut diminua forța.

Din punct de vedere structural, „Septembrie negru” se prezintă ca o organizație tentaculară, ale cărei ramificații se întind în întreaga Europă occidentală, prin intermediul unor agenții de voiaj, cabarete, diverse magazine etc.

Ea cuprinde 50—60 de comandouri compuse din cele de cîte 3—6 oameni, care abia dacă se cunosc între ei. Organizația mai dispune și de o rețea de așa-zise „celule de schimb”, în care acționează membrii aceleiași familii, fapt ce reduce substanțial pericolul trădării. Aceste celule au capacitatea de a se dizolva, regrupa, întreprinzând sau ramifica în funcție de necesități. Hotărârile de bază, alegerea ținutelor, misiunile de îndeplinit etc. sînt de resortul membrilor fondatori ai organizației.

Pe lângă arabi, dintre care cei mai buni „septembriști” provin din rîndul studenților Universității americane din Beirut — cunosători ai mai multor limbi străine și minutilor pricepuți ai diferitelor tipuri de arme —, bazele de antrenament ale lui „Septembrie negru” atrag ca un magnet extremiști de diferite rase, naționalități, cetățenii, temperamente, și din diferite zone ale globului.

Vilforii membri ai organizației trebuie să treacă o serie de probe foarte severe, dintre care cea mai cunoscută este „testul clinelui mort”. În fața comisiei, candidatul trebuie să ia în brațe cadavrul în descompunere al unui cîine mare, să-l poarte cîtiva zeci de metri fără cea mai mică grimasă de scîrbă sau semn de slăbiciune și apoi să-l așeze într-o ladă. Dacă are neașansa să-și piardă stăpînirea de sine sub efectul mirosului de putrefacție, candidatul nu va putea fi niciodată fedal în „Septembrie negru”. În cel mai fericit caz poate fi acceptat în calitate de curier.

Cei care reușesc să treacă asemenea teste se perfecționează în continuare în baze speciale de antrenament, unde învață minuirea armelor de diferite tipuri, precum și diverse forme de luptă,iau lecții de anatomie pentru a cunoaște foarte bine organele cele mai sensibile ale omului, fac sporturi care le solicită forța și le sporesc îndemnarea etc.

Oriunde s-ar afla pe planetă, gata în orice moment să îndeplinească un act de teroare în numele cauzei organizației, „septembriștii”, pentru a nu atrage atenția asupra lor, se îmbracă exact ca oamenii de prin partea locului, evită să aibă legături cu femei, nu se dedau la betii, petreceri ș.a. În general, duc o viață austeră, își frînează orice porniri firești și merg spre moarte fără nici un fel de ezitare. Sacrificiile lor nu contează, pentru că ei sînt mîndri de apartenența la o organizație despre care se spune că „renaește permanent din propria-i cenușă”. Iată un nou exemplu care întărește cele de mai sus :

În momentul în care Golda Meir se găsea la Washington în vizită oficială și lansa un presant apel pentru negocieri de pace în Orientul Mijlociu, un comando al organizației teroriste „Septembrie negru” a pătruns în incinta ambasadei Arabiei Saudite de la Khartum, în timpul unei recepții, și a luat ca ostatici pe Cleo Noël, ambasadorul S.U.A. în Sudan, pe diplomatul belgian de origine libaneză Guy Eld, pe ambasadorul Arabiei Saudite și pe însărcinații cu afaceri americane și iordanian. După ce au ocupat ambasada, „septembriștii” au adresat un ultimatum telefonic guvernului, declarînd că sînt gata să-l ucidă pe ostatici, dacă nu li se îndeplinesc condițiile. Nu era prima dată cînd „Septembrie negru” recurgea la șantaj, punînd la grea încercare guvernele statelor interesate, care oscilau între a satisface cererile șantajistilor și a-și lăsa reprezentanții pradă fanatismului acestora.

Omenirea a cunoscut din nou îngrozitoarea psihoză a așteptării, în timpul căreia s-au depus eforturi uriașe pentru înduplecarea terorizilor. În dimineața zilei următoare, atentatorii au acceptat să abandoneze o parte din pretențiile lor inițiale. În special eliberarea de către R. F. Germania a membrilor „Grupării Baader-Meinhof”, mai ales că pe ambasadorul acestel țări nu reușiseră să-l sechestreze. Apoi, teroristii au solicitat un avion special cu care să plece împreună cu ostaticii. Neajungîndu-se totuși la nici o înțelegere, au anunțat în cele din urmă că guvernele american, belgian, saudit și iordanian poartă întreaga răspundere pentru tragedia ce va urma. Deznoșămîntul a fost tragic : diplomatul american și cel belgian au fost asasași, în timp ce mașini blindate, parașutiști și trăgători de elită sudanezi înconjurau ambasada saudită.

Imediat după aceasta, postul de radio Khartum și-a întreprins emisiunile și a anunțat că „problema a fost rezolvată”.

Nici nu s-a risipit bine stupefarea provocată de o asemenea acțiune, că deja mulți se întrebau dacă nu cumva faptul că diplomatul iordanian și cel saudit nu fuseseră împușcați ar fi o dovadă că arabii s-ar menaja între ei. În orice caz, drama de la Khartum punea în mod foarte serios problema teroriztilor arabi. Autoritățile sudaneze nu vroiau să fie răspunzătoare de acțiunile unei organizații secrete care-și apăra cauza prin șantaj și crimă.

Președintele Numeiry a anunțat că cei opt fedalini arestați după crimă vor fi judecați și pedepsiți corespunzător. Mai

mult, președintele Sudanului a hotărât să interzică în țara sa orice activitate a organizațiilor extremiste arabe și a invitat celelalte guverne arabe să controleze cu severitate mișcările acestora.

Ca și alte dăți, conducătorul întregii acțiuni părăsise capitala Sudanului exact în ziua atentatului, ajungând la Tripoli la bordul unui avion libian.

Disidenți ai organizației palestiniene „Septembrie negru” s-au constituit, în anul 1973, în gruparea teroristă „Septembrie negru libian”.

În luna aprilie a aceluiași an, patru teroriști aparținând acestei grupări au aruncat în aer reședința ambasadorului israelian din Nicosia și s-au angajat într-un schimb de focuri, din mersul mașinii, cu poliția cipriotă. După ce au pătruns în incinta aeroportului printr-o poartă deschisă, s-au apropiat de un avion aparținând companiei EL-AL, aflat pe punctul de a decola, și au deschis focul. Oamenii din sistemul de pază a avionului au ucis unul dintre atacatori, iar poliția cipriotă a prins alți doi, după ce s-au înregistrat victime. În cele din urmă, au fost arestați opt arabi, care au fost condamnați la cîte 7 ani închisoare.

O altă acțiune atribuită acestui grup terorist a avut loc la 5 august 1973. Doi tineri arabi, în vîrstă de 22 ani, au sosit separat, cu pașapoarte false, pe aeroportul internațional din Atena, unul venind de la Beirut, celălalt de la Benghazi — Libia. La scurt timp după ce s-au întîlnit, s-au apropiat de zona aflată sub controlul permanent al poliției, au scos armele și au aruncat patru grenade într-un grup de pasageri care așteptau să se îmbarce pe un avion al companiei TWA pentru New York. Apoi au „măturat” aeroportul cu rafale de arme automate, ucigînd patru cetățeni americani și unul austriac și rănind alți 55 de pasageri.

Predîndu-se poliției ateniene, cei doi teroriști au declarat că acțiunea lor constituie o măsură de represalii pentru un atac israelian asupra unor lideri arabi și a vizat mai mulți emigranți evrei care se dădeau drept turiști.

Un tribunal grec i-a condamnat la moarte, dar, o săptămîină mai tîrziu, trei teroriști au capturat un vas de transport gre-

ces: la Karachi — Pakistan și au amenințat că vor omorî ostaticii dacă guvernul grec nu va comuta pedeapsa cu moartea pronunțată în cazul celor doi atentatori din Atena.

După aproximativ 30 de ore, cererea le-a fost acceptată, pedeapsa cu moartea fiind comutată în închisoare pe viață. În luna mai a anului următor însă, un post de radio din Atena anunța că teroriștii care săvîșiseră atacul de pe aeroportul din capitala Greciei au fost transportați în Libia.

Într-una din zilele lui decembrie 1973, pe aeroportul internațional Leonardo da Vinci din Roma și-a făcut apariția un grup de opt bărbați, toți înalți, cu mustați și ten măsliniu, care sosiseră de la Madrid. În holul de tranzit li s-au alăturat alte cîteva persoane, printre care și o femeie, și apoi s-au deplasat către intrarea ce ducea spre pista de decolare. Ajunșind în dreptul detectoarelor de metal cu care erau controlați pasagerii, ei au scos din bagaje de mîna arme automate și au început să tragă la întîmplare.

Cinci teroriști și-au făcut loc cu forța spre un avion al companiei „Lufthansa”, iar alți doi s-au îndreptat în goană spre un Boeing 707 al companiei PANAM, au aruncat grenade pe cele două uși ale aeronavei și au început să tragă în pasagerii din interior care urmau să fie transportați la Beirut și Teheran. 34 de oameni au reușit să scape prin ieșirile de urgență ale avionului, dar 29 și-au pierdut viața.

Apoi, teroriștii au luat 12 ostatici la bordul avionului vest-german și l-au silit să decoleze spre Atena. Ei au cerut eliberarea celor doi deținuți vinovați de masacrul din 5 august 1973 de pe aeroportul din Atena. Pentru a impresiona, teroriștii au ucis un ostatic italian și l-au aruncat eandryl din avion, dar tactica nu le-a reușit și au trebuit să zboare spre Beirut, unde însă nu li s-a permis aterizarea. Avionul a aterizat în cele din urmă în Kuwait, dar aici teroriștii au fost arestați.

Denunțînd acest act terorist ca aducînd deserviciu cauzei palestiniene, „Organizația pentru eliberarea Palestinei” a cerut Kuweitului să-i predea pe autorii acțiunii de pe aeroportul Leonardo da Vinci pentru a fi judecați de un tribunal palestinian. Deși regele Hassan al II-lea al Marocului se opusese acestei extradări, cerînd însă monarhului kuveitian să nu arate „nici milă, nici îndurare” față de teroriștii care omorîseră cinci oficialități marocane, inclusiv doi miniștri, totuși autoritățile din Kuwait au acceptat cererea „Organizației pentru eliberarea Palestinei”.

În aceeași perioadă, un avion Boeing al companiei KLM, care transporta din Libia la Tokio 245 de pasageri, a fost deturnat de teroriști din grupul „Al Ignae” („Pedepsea”), cunoscut că organizase răpirea a cinci diplomați de la ambasada Arabiei Saudite din Paris, după ce o ocupaseră timp de 28 de ore.

Avionul deturnat a fost silit să aterizeze la Nicosia, unde teroriștii au eșuat în a determina autoritățile cipriote să elibereze șapte confrăți din aceeași grupare, și apoi, după îndelungi peripeții, cu escale la Tripoli, La Valletta și Dubai, și-a încheiat aventura în Emiratele Arabe Unite. Autoritățile locale le-au permis teroriștilor să plece spre o destinație necunoscută.

NAȘTEREA UNUI „ȘACAL”

Teroriști arabi, anarhiști germani, „soldați roșii japonezi”... Lipsea un om pentru încercarea de a se coordona activitățile acestor extremiști și de a li se permite organizarea unor lovituri din ce în ce mai îndrăznețe prin acțiuni de intrajurisdiction.

Trebuiau tesute legături cât mai strânse între diferite mișcări, trebuiau planificate acțiunile: o muncă dificilă, dacă stăm să ne gândim la averstunea de care dau dovadă mulți dintre tinerii extremiști de stînga împotriva a tot ce poate semăna cu o tutelă. O operă atât de diplomat, cît și de om de acțiune. O muncă de păianjen. Arabii au descoperit acest păianjen în persoana unui tînăr venezuelean cu numele de Ilcî Ramirez Sanchez, alias „Carlos”, alias „Șacalul”.

Un tînăr zdravăn, cu obrazul malitios, devenit în cîțiva ani unul dintre teroriștii cel mai periculoși din lume, „Șacalul” a lunecat din minile urmăritorilor, fie că aceștia erau ai Special Branch din Scotland Yard, fie că erau ai D.S.T. (Direcția supravegherii teritoriului) din Franța. Personajul vimește prin singele rece cu care-și execută loviturile: de la atentatul eșuat, din decembrie 1973, la Londra, contra vicepreședintelui „Federației sioniste” din Marea Britanie, Edward Sieff, patronul marilor magazine „Mark și Spencer”, pînă la acea uimitoare luare de ostatici de la Viena, din 1975, cu cîteva zile înainte de Crăciun.

Tatăl său, avocat, are trei copii. Primului, născut la 13 decembrie 1949, li va da numele de Ilcî. Acesta este crescut într-un mediu pur politic. Ramirez, tatăl, s-a raliat la marxism la capătul unui itinerar curios. Născut într-o vastă proprietate

...pentru de neputință fusă Cunoștea că într-adevăr
...când el era "bădăruș"
...la Romero va fi multă vreme interogată de serviciile spe-
...în luna iunie a anului 1945, la ne-
...în luna iunie a anului 1945, la ne-
...urmărită pentru "deținere ilegală de arme și muniții".

„Lloyd-Bank” — habar nu are că fondurile cu care „Carlos” plătește apartamentul provin din seiful teroristiilor arabi, el, căruor „administrator” la Paris este un anume Michel Moukharbal, de patruzeci și unu de ani, născut la Tripoli, în Libia.

Tinărul venezulean poate fi mîndru de el. În orice caz, la sfîrșitul lui 1973, are spatele asigurat atît în Marea Britanie, cît și în Franța, la Paris: ascunzătorii pentru arme, case unde poate trage fără să dea de bănuț poliției. Poate să se consacre de acum înainte lărgirii rețelei sale, să-și continue liniștit munca de păianjen. Un conducător al terorștilor arabi sugerează lui „Carlos” să-și îndrepte atenția spre Est; de ce n-ar încerca să integreze grupului și cîțiva anarhiști germani, proveniți fie din „Mișcarea 2 iunie”, fie din „Grupul lui Baader”? Principali șefi sînt după gratii, dar rețeaua nu este, cituși

vin, la sfîrșitul anului 1973, la Paris, pentru primele contacte. Locul de întîlnire este „Casa Americii Latine” de la „Cite Universitaire”, pe bulevardul Joordan.

„Carlos” și Moukharbal au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență. Acest grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

„Carlos” și Moukharbal au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență. Acest grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

„Carlos” și Moukharbal au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență. Acest grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

„Carlos” și Moukharbal au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență. Acest grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

„Carlos” și Moukharbal au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență. Acest grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

„Carlos” și Moukharbal au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență. Acest grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

În clandestinitate

Cum au fost stabilite contactele între tinărul venezulean și grupul de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

„Carlos” și Moukharbal au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență. Acest grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

„Carlos” și Moukharbal au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență. Acest grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

„Carlos” și Moukharbal au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență. Acest grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

„Carlos” și Moukharbal au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență. Acest grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

„Carlos” și Moukharbal au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență. Acest grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

„Carlos” și Moukharbal au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență. Acest grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență, au fost în contact cu un grup de anarhiști germani, care au venit în Franța în 1973, din Germania federală, pentru a se alătura mișcării de rezistență.

„Stii — va declara ziaristilor ambasadorul, după eliberarea din închisoare — că eu am mințit. Dacă ai spus că la un moment dat nu-mi era frică, m-ai considera un fanfaron, nu m-ai crede.”

și să negocieze, sînt adepți al „acțiunii psihologice”. La un moment dat trag între pictoarele prizonierilor, pentru a-i convinge să se întoarcă în țara lor. După ce au fost înfrunți de biroul ambasadorului

KLM nu are nici un Boeing E-rindul francezilor.
Parisul acceptă, dar cu o condiție: nici vorbă să „impru-

...torii „colegi” de voiaj, marți 17 septembrie, după-amiază, pentru a le prezenta planul său de zbor. Va ieși surzind din ambasadă, cu o foaie de hirtie în mână: stăpânul a fost acceptat de teroriști.

Bucureşti. Trepanierii „Air France” e gata : a fost tras în zona cargo, acolo unde trebuie să se execute îmbarcarea. Nu mai au rămas decât să se ducă pasagerii. A fost o treabă de o jumătate de oră, dar s-a terminat cu bine. Trepanierii au plecat cu două doborâri doar grenadele. Cît despre revolvare, pot să le ia cu ei.

tem ca avionul să nu aterizeze pe un aeroport al țării lor, res-
piră ușurați.

Urmează sosirea la Aden... Unde-i așteaptă o surpriză ne-
plăcută: guvernul sud-yemenit, care nu vrea să acorde aju-
tor mișcării „revolutionare” occidentale, le refuză autorizația
de coborire. Lă se permite numai să alimenteze avionul pentru
a pleca spre altă destinație: Damasc, unde autoritățile siriene
autorizează aterizarea aparatului „pentru a salva viața unor
persoane nevinovate”. După trei ore de negocieri, japonezii
coboară din avion și se predau autorităților siriene. Mașini
militare îi duc spre o destinație necunoscută.

Iar francezii, ca și olandezii, nu au decît să-și facă soco-
tele.

Un Boeing 707 valorează 3,5 milioane de franci, amorti-
zabili în zece ani, și costă deci 10.000 de franci pe zi. Boeingul
francez a sosit la 15 septembrie, ora 23, pe aeroportul Schiphol
și a rămas aici pînă în ziua de 17, ora 22, adică aproape
patruzeci și opt de ore. Trei zile la sol - 30.000 de franci pier-
duți! Orele de zbor - 4.000 de franci, aproximativ, pe oră. Un
aparat de acest tip consumă 6 tone de carburanți în 60 de
minute. „Călătoria” „soldaților rușini” a durat aproape 20 de

La cheltuielile acestea se adaugă cele ale celor două Mys-
tère 20, care l-au adus pe Jamada și pe polițiști comisarii
P...
tru o bună bucată de timp, la 17 septembrie, a aeroportului din
Amsterdam, unul dintre cele mai mari din lume - zece de zbo-

La Haga, negocierile cu comandoul „Armatei roșii japo-
neze” nu au progresat deloc: contele Senard, ambasadorul
Franței, și ceilalți ostatici sînt în minile „soldaților roșii” de
vineri după-amiază. Jamada a părăsit deja închisoarea La
Santé, dar nu s-a întîlnit încă cu colegii săi - așteaptă cu că-
tușele la mîni pe aeroportul din Amsterdam.

„Carlos” și Moukharbal, care au revenit la Paris după ce
au primit comandoul de la Haga, urmăresc oră de oră desfășu-
rarea evenimentelor, ascultînd buletinele de știri ale radiodifu-
ziunii franceze. Fără îndoială că încep să fie neliniștiți: nego-
cierile li se par prea lungi. Poate că le e teamă ca guvernul
olandez să nu încerce vreo acțiune de forță, în înțelegere cu
Parisul. De ce, oare, nu cedează imediat guvernul francez, fără
condiții, cerințelor japonezilor? Poate că vor încerca să ani-
hileze comandoul înainte de plecarea acestuia din Olanda, cu
scopul recuperării lui Jamada și pentru a demonstra opiniei
publice mondiale că „violența nu mai ține”...

Atunci hotărîsc să realizeze o nouă lovitură - în plin Paris.
O lovitură singeroasă, ca aceea a comandoului sinucigaș de la
Lod. Dar „Carlos” nu are nimic dintr-un kamikadze: nu are
nici un chef să devină martir. Trebuie să ucidă, dar să dispară
imediat. Cu cît atentatul va fi mai singeros, cu atît vor fi mai
mari șansele de reușită ale acțiunii de la Haga: autoritățile
franceze își vor da seama că teroristii nu sînt dispuși să dea
napoi. Și cei doi oameni, „Carlos” și Moukharbal, își descarcă
minia asupra magazinului „Drugstore Publicis”.

Bulevardul Saint-Germain des Prés din Paris este înțesat
de lume în această duminică de 15 septembrie 1974: nici un
loc la „Magota”, nici la „Flore”. În fața teraselor celor două

Teroriștii arabi hotărâse de această dată să atace un

nu a întreprins niciodată nimic prin care să intre în atenția
a terorismului anarhist, un simpatizant. Ca și Bose, dealtfel.
Și lată-i, dintr-o dată, proiectați în prim planul scenei

De fapt, teroriștii arabi și-au recrutat întotdeauna oameni
extremiste. Bernd Hausmann, rupt în bucăți, la Tel Aviv, de
explozia propriei sale valize, dinamitată prin grija teroriștilor
arabi, fusese un bun exemplu al acestei politici de recrutare:
și găsești ucigași necunoscuți de nimeni, care n-au apărut

Simpatizant al extremismului vest-german, garda personală
„Grupări Baader-Meinhof”, înainte de a-l însoți pe „Carlos”
la Viena. Același Klein a condus automobilul lui Jean Paul
Sartre, atunci când acesta l-a vizitat pe Andreas Baader în
celula sa

Weinrich, deci, atunci când este recrutat de arabi, nu este
cunoscut de Interpol și, cu atât mai puțin, de poliția franceză
matriculat cu nr. 4912 FP 69 Buletinul lui de identitate fals

merge cei doi teroriști arabi să atace, la 13 ianuarie 1975, un
Boeing al companiei EL-AL, pe aeroportul Orly.

Passagerii sînt neliniștiți: ca urmare a frecvenței atenta

gerilor. Valizele sînt metodic controlate la îmbarcare. Călătoria
trebuie să-și golească buzunarele în fața funcționarilor com-
paniei, să-și lase controlate vestele și paltoanele. Chiar încăl-
tămîntea este „ascultată” este posibil într-adevăr, să ascunzi
explosivi într-o talpă. Aceste măsuri de securitate au cel puțin
un rezultat: avioanele din Israel nu mai sînt deturnate de
cîtiva ani. Teroriștii știu că vor fi imediat detertați dacă trec
rin control. Nu mai există decât un singur mijloc de a ataca
aparatele israeliene: să fie distruse, la sol, în timpul escalelor
pe aeroporturi situate în afara limitelor statului Israel

Chiar în momentul cînd Boeingul se pune în mișcare, au-
tomobilul Peugeot 504 alb nr. 4912 FP 69 se oprește pe una
dintre benzile autoritiere care duc la aeroport, cu doi oameni
la bord. Un comando arab

Cei doi teroriști au calculat bine: din locul unde se află,
cîteva zeci de metri, roțile Boeingului israelian încep să se
învințescă în suflul strident al reactorilor: pista este la un
nivel inferior. Comandoul nu are decât să aștepte pentru ca
aparatul să treacă prin fața sa.

În timp ce avionul își începe rulajul, una dintre ușile au-
tomobilului se deschide. Un terorist iese din vehicul cu un
pachet în brațe. De pe înălțimea teraselor aeroportului, un
funcționar al companiei EL-AL, cu binoculul la ochi, începe să
devină bănuitor

„Ce, oare, s-a oprit automobilul acela pe bandă?”
Chiar în momentul decolării? Și acel om, cu coatele pe balu-
stradă, și cu pachetul acela straniu sub braț?

Funcționarul are o presimțire și nu este singurul. Un alt
funcționar al companiei „Lufthansa”, ale cărei birouri sînt la
vreo douăzeci de metri de locul de staționare a mașinii, gă-

dar nici unul niște altuia nu-i vine ideea să pună mîna pe
telefon și să anunte poliția. E adevărat că dacă C.R.S. de gardă
la Orly ar fi alarmat ori de cîte ori un pasager sau vizitator
ar parea suspect unui funcționar sau unei stewardese, ar fi tot
timpul pe picior de război. Imperativul este asigurarea unei
securități depline fără a jena prea mult publicul și călătorii,
cum să controlezi mîile de vizitatori care vin săptămînal să
contemple traficul aerian? 300 de jandarmi, polițiști și cadre
ale C.R.S. înseamnă foarte puțin pentru a verifica dacă fiecare

Corpul Republican de Securitate (N.A.)

din cei 1 200 000 de cetățeni care trec anual pe terasele aeroportului nu este suspect de a fi terorist!

Boringul lunecă în direcția pistelor. Teroriștii sînt la curent cu cele mai mici detalii ale itinerarului său: ei știu că aparatul se va apropia de el, înainte de a se îndepărta în direcția pistei de decolare, și așteaptă.

Aparatul nu mai e decît la distanța de circa 130 de metri de omul sprînjinit cu coatele pe balustradă: elt al clipii din ochi, el desface curiosul său pachet: este un lansator de rachete. Tacticos, ea și cînd ar fi vorba de un exercițiu, omul își fixează arma sprînjindu-se de bară. Racheta zboară în direcția Boein gului israelian.

Rateu! Proiectilul trece fluierînd, la cîțiva centimetri pe deasupra carlingii aparatului, și pulverizează un Renault 16 staționat, înainte de a pătrunde în birourile Societății franceze de instrumente de măsură. Din fericire, ele sînt goale: este ora prînzului și ceilalți funcționari, care pun la punct cutiile negre, destinate să înregistreze toate manevrele avionelor în zbor, își pui masa.

Tinărul terorist scapă o înjurătură și se grăbește spre automobil. Cîteva secunde de discuții cu complicele său, aflat la volan, și iată-l revenind, în mîna cu un al doilea lansator de rachete. Se grăbește din nou spre balustradă și ocheste. Racheta pornește.

Comandantul David Kichen aude fluieratul primei ra-

chete. Teroriștii au avut înaintea lor, în direcția pistelor, un Peugeot 504 pornește în direcția autostrăzii A. 7, spre Paris.

Toută acțiunea nu a durat decît vreo cincisprezece secunde. Un membru al CRS, alertat de detonații, nu îndrăznește să se aghie asupra automobilului, de teamă să nu atingă alte automobile. Comandoul dispăre. Peste cîinci minute, el este la pîls, abandonează mașina lângă cîmîtur și urcă într-o Simca.

din spate, cele două lansatoare de rachete abandonate și un pistol de 7,65 mm. Lansatoarele de rachete sînt de același tip cu cel confiscat, în 1973, de către poliția italiană, aproape de aeroportul din Roma, unde teroriștii arabi se pregăteau să tragă asupra unui avion al companiei EL-AL.

După cîteva zile, la 19 ianuarie, un alt comando, format din trei oameni, rămași neidentificați seamănă teroare pe același aeroport Orly. Măsurile de securitate au fost întărite în urma atacului asupra avionului EL-AL, iar CRS a primit ordinul să supravegheze mai îndeaproape zonele vulnerabile. Pe o terasă, un polițist observă deodată un individ cu capul acoperit, îndreptînd spre pistă un lansator de rachete. Fără să ezite, el deschide focul. O rafală de pistol-mitralieră pornește în direcția teroristului. Acesta, văzîndu-se descoperit, joacă totul pe o singură carte: amorsează grenade și le aruncă în holul plin de călători.

Ca și „Carlos” în timpul atentatului de la „Drugstore Publika”, cei trei oameni speră să fugă, profitînd de îmbulzeală. Într-adevăr, cum ar fi putut să intervină poliștii în mijlocul unei mulțimi terorizate și printre rîniți gemînd, însingurați, la pămînt? Dar de această dată stratagemă nu reușește. Văzîndu-se înconștii, omul mascat, împreună cu cei doi acoliți, se așază pe zece ostăclii, printre care o femeie gravidă și o fetiță de cinci ani, și se închid în spălător.

În aerodromul parizienesc, gata să dea asaltul, trebuie să renunțe la pede: cei trei oameni declară că-i vor uicide pe prizonieri la încercare de a se acționa împotriva lor.

În spitalul parizienesc, 20 de persoane în total, mai mult sau mai puțin grav rănite, dintre care un membru al CRS rănit de un proiectil în abdomen. Ministrul francez de interne, Michel P. se deplasează la aeroport pentru a negocia cu coman-

CRS, care se aflau lângă aparat, sînt răniți de schije de met-

...D. I. ...
...D. I. ...

...M. ...
...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...M. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

...D. I. ...

vor ajunge în apartament
deja dispărut.

De ce oare, cunoscând toate acestea, tânărul a hotărât totuși să se ascundă într-un apartament atât de nesigur? Fără îndoială, nu a putut rămâne în prima „ascunzătoare” — era prea aproape de apartamentul din strada Toullier? I-a fost teamă că nu-l va mai putea găsi, dacă ar fi fost încercuit cartierul? Această „ascunzătoare” era, oare, ocupată de simpatizanți arabi, care au refuzat să-l mai lăse încredințat ce au aflat cauza? Să nu se simt nevoiți să facem ipoteze. Sau, pur și simplu, „Carlos” nu s-a putut abține să nu se ducă la Amparo, să se odihnească în brațele sale câteva ore, ca să recapete încredere

Dar să nu uităm încă că aici își depusese el armele și mai

descoperă pe libanezul Moukharbal, „trădătorul”

Amst. ca pe care în viața lui. Să nu se uite

Terorist. Să nu se uite că în timpul lui, în timpul
într-o săptămână de la începutul lui, în timpul
spania, în timpul lui, în timpul lui, în timpul
„Nu sint peruvian”

Amst. ca pe care în viața lui. Să nu se uite
No, să nu se uite că în timpul lui, în timpul
No, să nu se uite că în timpul lui, în timpul
Op, ca pe care în viața lui. Să nu se uite
părăsi

mai diferite

Din păcate, realitatea este mult mai simplă decât se crede.

M. E. U. ca pe care în viața lui. Să nu se uite

lui, Amparo

Sigur, e de mirare faptul că un terorist, căutat de toate

să treacă de toate controalele. Explicația este încă foarte sim-

grafie a lui „Carlos”, areva făcută cu ocazia întâlnirii sale cu

Să nu se uite că în timpul lui, în timpul

slăbit pentru a-și putea aduna amintirile. Cu această unică fo-

omul teroriștilor arabi.

La Paris, D.S.T. descoperă, foarte repede după măcelul din
Toullier, ascunzătoarea din strada Amelie, studiind carnetele-
lăstate de Moukharbal în care minuțiosul contabil notase adresa
lui Amparo, contrasplonajul francez o va aresta pe aceasta, iar
câteva zile mai târziu și pe Angela Armstrong, ale cărei contacte
cu „Carlos” se vor dovedi, de fapt, total inofensive.

Angela va fi eliberată destul de repede, Amparo, mai întâi
închisă, la 5 iulie 1975, pentru „complicitate cu agenții unei
puteri străine și pentru deținere de arme și muniții de război
și explozivi”, va fi eliberată în luna decembrie a aceluiași an.

noscutul" este acel tânăr sud-american pe care l-a întâlnit de atâtea ori în apartamentul Mariei-Angeles. Woodhams se hotărăște să examineze mai atent conținutul rucsacului.

Aba acum descoperă nu numai două pistolete, dar și batoane de dinamită care începuseră să se descompună sub acțiunea căldurii. Lui Woodhams îi este teamă. Cum să explice poliției că nu are nici în clin, nici în mînecă cu toată afacerea? Deodată, îi vine o idee. De ce n-ar anunța mai întîi un ziar „Guardian”, de exemplu?

Ziarul va publica știrea pe prima pagină, și Woodhams, condamnată la un an închisoare.

ar „Carlos”? Ei regăsim în Viena, în decembru 1973.

„Secretariatul general O.P.E.C. Sîntem atacați.” Edith Heller, ghemuită în spatele mesei de la centrala telefonică, nu are timp să continue. Telefonul îi zboară în tîndări, lovit în plin de o rafală de pistol-mitralieră. Șase necunoscuți au apărut ca din pămînt: cînei bărbați și o femeie, înarmați pînă în dinți cu pistoale mitralieră, pistolete, grenade.

Femeia, indonezei, este înspăimîntătoare, de 1,60 m înălțime, cu o față lividă, cu ochii gri-bleu, necruțători, aproape ascunși de o bonetă cenușie de lînă. Tocmai a doborât, în spatele ușii duble de la recepție, un inspector al poliției vieneze, în vîrstă de 60 de ani, care voia să-i smulgă arma. Anton vorbea persana și araba și cunoștea pe toți funcționarii O.P.E.C. El era atașat pe lîngă secretariatul general, ori de cîte ori se desfășura o reuniune importantă.

— Unde-i sala de conferințe?

Edith arată cu un gest culoarul ce duce spre sala în care se desfășoară dezbaterile celei de-a 46-a reuniuni a organizației.

Așa a început una din cele mai surprinzătoare luări de ostatici din istoria modernă.

La Direcția poliției federale (Bundespolizei) din Viena, funcționarul de gardă de la centrala telefonică și-a dat imediat seama de ceea ce se întîmplă. După ce a încercat cîteva mîșcări de manevră, a rămas blocat. Dealtfel, în sediul poliției telefonice se succede neîntrerupt la ora 11,45, două apeluri confirmă că nu e vorba de o glumă de prost gust.

Enis Attar, funcționar al O.P.E.C., și inspectorul Josef Janda, de gardă la sediul secretariatului, au auzit și ei tipetele, fetele, femeile, secretariatele. După ce au

tecate cu apelurile colegilor lor

Viena e pustie. E duminică, 21 decembrie 1975, patru zile înainte de Crăciun. O dimineață înghețată.

O.P.E.C. ocupă primele două etaje ale imobilului din Karl I. ...
ux inutil, nici o etalare a puterii: regii petrolului sînt, se pare, discreți.

O plăcuță, la intrare, indică doar atât „O.P.E.C.” și etajele core-punzătoare.

Edith Heller aruncă o privire rapidă asupra membrilor comandoului Seful — cel care pare să conducă acțiunea — nu arată a fi arab: bine legat, cu profil de vultur, cu nasul acvilin, cu părul acoperindu-i ceafa, „Salem” — așa îl strigă ceilalți membri ai grupului — poartă o bască, un pantalon de culoare maro-deschisă, un pulover de culoare gri și o vestă de piele maro. De vreo cîteva săptămîni a lăsat să-i crească barba, mustațile și perciunii; rezultatul nu e prea convingător, barba nu e încă bine conturată.

Alături de el, un european cu o căciulă de blană, tină și el, puțin mai vînd, cu fața ovală, cu tenul livid și buzele

cu ochii gri-bleu, necruțători,

comandoul nu și pierde vremea: în cîteva secunde, toti

Hassan Khafali, un membru al gazii, încearcă

la „Salem” să-i smulgă arma. O rafală de pistol mitral

Ziaristii, care fugiseră spre primul

me e unghiulare, mi

„Salem” își face
bortse un membru al

ordonă delegaților să se culce la

Sînt aici reprezentanții Arabiei Saudite și ai Iranului — elegantul șeic Ahmed Yamani și de Amuzegar — dar și miniștrii petrolului sau energiei din celelalte nouă țări: algerianul Helaid Abdessalem, ecuadorianul Jaime Villavicencio, gabonezul M'Bovy Boutziti, venezueleanul Valentin Arosta etc., neci-odată o luare de ostătie: nu a cuprins atîtea personalități de prim rang. Unul dintre membrii delegației kuweitiene își strînge brațul înșingurat; un glont l-a atins la încheietura mîinii. Nimeni nu încearcă să se opună: teroriștii care au pătruns în clădirea O.P.E.C. cu rușacuri, au destule grenade și marmotări explozive pentru ca să poată arunca imobilul în aer.

Imediat ce a fost dată alarma, Direcția poliției vieneze a trimis la fața locului o unitate de cîntă opt polițiști cu căști, echipați cu veste antiglont, sosiți la nr. 10 din Karl Lager Ring, la 5 minute după începerea dramei. Corpul lui Anton Tschiler blochează ascensorul.

Trei oameni năvălesc pe seară, cu pistoale mitralieră în mîini, în direcția primului etaj, o rafală îi întâmpină.

Teroriștii au observat mașina polițiștilor și gîndesc că acțiția vor încerca să stăce, de aceea, ei mătură palierul cu focuri de pistoale-mitralieră.

La cîteva metri, lungii la pămînt, delegații O.P.E.C., supraviețuiești de „Salem”, aud zgomotul luptei. Se apropie, oare, eliberarea? Teroniștii, încercuții, se vor preda? Nimic din atitudinea lor nu lasă totuși să se întrezărească acest lucru. Cel mult, se pot observa la unii semne de nervozitate. Unul

de 19 ani, se joacă nervos cu un fițil conectat la o mare încălătoră explozivă.

Ostacii sînt preveniți.

— Ascultați de deget și de ochi! Altfel, totul va sări în aer.

Însărcinat cu supravegherea prizonierilor, tinărul arab este, în mod vizibil, într-o stare de surscitare, îndreptîndu-și, de un calm profesional. „Tot timpul și-a controlat admirabil nervii”, va povesti mai tîrziu unul dintre secretarii O.P.E.C. „Domina admirabil toate situațiile”

Ostacii, culeți la pământ, nu-i pot observa fizionomia. Cei mai mulți stau cu ceafa la podea și cu privirea fixată în tavan. Șeicul Yamani se roagă și murmură încet versete din Coran.

Cealaltă s-au lungit cu toții la pământ și au rămas nemișcați cu fața la podea.

Unul dintre polițiștii unității de elită trimise de poliția vizează a reușit să întredeschidă pentru câteva clipe ușa care

se deschide în direcția holului. În hol, în fața ușii, stă un polițist în uniformă, cu mâinile legate în spate. El vede că ușa s-a deschis și se apleacă să o închidă.

În sala de conferințe, ostacii sunt tot la pământ. Unul dintre polițiștii unității de elită trimise de poliția vizează a reușit să întredeschidă pentru câteva clipe ușa care

se deschide în direcția holului. În hol, în fața ușii, stă un polițist în uniformă, cu mâinile legate în spate. El vede că ușa s-a deschis și se apleacă să o închidă.

În sala de conferințe, ostacii sunt tot la pământ. Unul dintre polițiștii unității de elită trimise de poliția vizează a reușit să întredeschidă pentru câteva clipe ușa care

se deschide în direcția holului. În hol, în fața ușii, stă un polițist în uniformă, cu mâinile legate în spate. El vede că ușa s-a deschis și se apleacă să o închidă.

În sala de conferințe, ostacii sunt tot la pământ. Unul dintre polițiștii unității de elită trimise de poliția vizează a reușit să întredeschidă pentru câteva clipe ușa care

se deschide în direcția holului. În hol, în fața ușii, stă un polițist în uniformă, cu mâinile legate în spate. El vede că ușa s-a deschis și se apleacă să o închidă.

În sala de conferințe, ostacii sunt tot la pământ. Unul dintre polițiștii unității de elită trimise de poliția vizează a reușit să întredeschidă pentru câteva clipe ușa care

se deschide în direcția holului. În hol, în fața ușii, stă un polițist în uniformă, cu mâinile legate în spate. El vede că ușa s-a deschis și se apleacă să o închidă.

În sala de conferințe, ostacii sunt tot la pământ. Unul dintre polițiștii unității de elită trimise de poliția vizează a reușit să întredeschidă pentru câteva clipe ușa care

se deschide în direcția holului. În hol, în fața ușii, stă un polițist în uniformă, cu mâinile legate în spate. El vede că ușa s-a deschis și se apleacă să o închidă.

În sala de conferințe, ostacii sunt tot la pământ. Unul dintre polițiștii unității de elită trimise de poliția vizează a reușit să întredeschidă pentru câteva clipe ușa care

se deschide în direcția holului. În hol, în fața ușii, stă un polițist în uniformă, cu mâinile legate în spate. El vede că ușa s-a deschis și se apleacă să o închidă.

În sala de conferințe, ostacii sunt tot la pământ. Unul dintre polițiștii unității de elită trimise de poliția vizează a reușit să întredeschidă pentru câteva clipe ușa care

se deschide în direcția holului. În hol, în fața ușii, stă un polițist în uniformă, cu mâinile legate în spate. El vede că ușa s-a deschis și se apleacă să o închidă.

În sala de conferințe, ostacii sunt tot la pământ. Unul dintre polițiștii unității de elită trimise de poliția vizează a reușit să întredeschidă pentru câteva clipe ușa care

se deschide în direcția holului. În hol, în fața ușii, stă un polițist în uniformă, cu mâinile legate în spate. El vede că ușa s-a deschis și se apleacă să o închidă.

În sala de conferințe, ostacii, terorizați, nu știu ce să creadă. Sînt prizonieri ai unor agenți israelieni? „Salem”, șeful comandoului, cu nasul său acviline, îl se pare a fi semit. Dar acesta ține să pună lucrurile la punct, glumind chiar.

— Totuși, nu-s eu de vină dacă am aspectul unui evreu.

Ministru și funcționari O.P.E.C. nu sînt încă lămuriți. Dacă „Salem” nu e agent israelian, ce naiba caută aici? De ce să-și fi ataccat „frații”? Cine sînt acești oameni, care au ales o reuniune dominată de țările arabe pentru a dezlanțui

„Atenție! Toată lumea în pericol!”

„Salem”, încă o dată, a dat un ordin.

Ce vor ei?

Unul după altul, delegații se ridică. Săizeri și două de persoane, din care unsprezece miniștri. Unii își șterg fetele, alții își scutură bărbile. Unii se prefac că-și șterg de praf hainele.

Nici o plingere, nici un protest. Toți par să-și accepte soarta, executînd mașinal ordinele „Salem” hotărâste să împartă ostacii în patru grupe. În prima, tot personalul european al O.P.E.C., în a doua, reprezentanții țărilor participante la conferință, considerate „neutre” față de problema palestiniană.

În a treia de delegații „pro-arabi” și în a patra de delegații „pro-israelieni”. În a patra de delegații „pro-israelieni”.

„Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin.

„Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin.

„Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin.

„Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin.

„Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin.

„Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin.

„Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin.

„Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin.

„Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin.

„Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin.

„Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin. „Salem” a dat un ordin.

exultă aproape, dezvăluindu-și identitatea

„din strada Toulhier”, tânărul venezuelean care a omorât al „Armatei roșii japoneze” a schimbat libertatea ambasadorului Franței și a altor ostateci pe cea a unuia din membrii „Ai, închis la Paris.

Seicul Yamani tresare, știe că figurează de mulți ani pe o listă și cere lui „Carlos” permisiunea să ia o foaie de hirtie pentru a scrie o scrisoare de adio familiei sale. I se permite și ministrul începe să-și redacteze testamentul. Cu grijă, știe că tânărul venezuelean nu a glumit niciodată.

Karl Läger Ring este pustie: circulația tramvaielor și automobilelor e deviată. Trotuarele sînt goale. Doar cîteva mici grupuri de curioși și de ziariști frămîntă zapada murdă, la cîteva zeci de metri de intrarea în imobilul a-ediat, urmărind cu privirea umbrele care se profilează din cînd în cînd la ferestrele primului etaj, teroriști, ostateci? Trăgătorii de elita cu lunetă. Nimeni nu îndrăznește să tragă de teamă să nu impună un nevinovat sau să declanșeze un masacr. Și, în timp ce minutele trec, comentariile se înmulțesc, devin sarcastice.

OPI...
nestingherită. Teroriștii și-au putut permite cochetăria de a-l saluta pe poliștutul „de gardă” de la parter, înainte de a lua ascensorul către primul etaj, aflînd de la ziariștii staționați în hol că reușirea își desfășura lucrările.

Dar chiar secretariatul general al OPEC a indicat autorităților austriece că e inutilă întărirea pazei. Cine să atace OPEC, ai căror membri sînt în majoritate țări arabe? Într-o țară în care extremismul are puțini adepți și ai căror tineri, au cunoscut nici „Mai 1968”, nici „Gruparea Baader-Meinhof”. Desigur, siguranța austriacă posedă în arhivele sale teancuri de manifeste distribuite în mod regulat de grupuri de studenți palestinieni, dar nimeni — nici chiar ambasada Israelului — nu le lua în serios. Nu, Viena, spre deosebire de Paris, nu intra de obicei în atenția terorismului internațional.

la secretariatul OPEC, aducînd un comunicat în limbă
mită la radio și televiziune, comandoul va executa cîte un ostatec la fiecare sfert de oră și va arunca imobilul în aer.

Totodată, Abdesslem predă autorităților austriece un text de 16 rînduri, dictat de „Salem” și redactat în engleză „Cerem citirea comunicatului nostru la rețeaua de radio și televiziune austriacă peste două ore, din oră în oră.

oameni, să fie gata să ne conducă la destinație.

Orice întîrziere, provocare, sau tentativă de abordare neautorizată, sub orice pretext ar fi, va pune în pericol viața ostatecilor.”

Comunicatul — un text de șapte pagini — este, în limbă
Mă se întrevadă că e vorba de o traducere
Totuși, don't idet mation

a face dovada că grupul de comando a

Mercedesul
1500 m de domiciliu, de

Dar aceasta nu e singura lovitură a lui Teufel. Se bănuiește că ar fi făcut parte și din comandoul care l-a împușcat în raturul Gunther von Drenkmann.

Acest diavol pe cale de a se naște

accest timp.

Nucleul „fracțiunii armatei roșii” din R.F.G. este

in R.F.G., deși cele două grupări s-au alăturat

La 29 septembrie 1970, în numai 10 minute,

de nouă atacatori, care au sustras 114.530 de
cu care s-a acționat erau aceleași, iar metodele

Era destul pentru a provoca minia ministrului de interne
vest german, Hans Genscher, care a hotărât creșterea la nivel
federal a unei comisii speciale anti-Baader. În fața amenințărilor
terroriste, în cadrul reuniunilor parlamentare „jununea sa-
cră” a partidelor politice se reface din nou. Declarat marșul
de 440.000 de mărți pentru cel care-l va pedia politici

Da! să revenim la prima lovitură. Cine sînt incendiarii?
Andreas Baader, bineînțeles, logodnicu sa, Gudrun Ensslin,
student în istoria artei din Berlin, și Horst Söhnlein, actor de
teatru

Gudrun Ensslin începe ca o fată model, crescînd cumințe

la drept vorbind, cam rigidă. Nimic, în această perioadă, nu
lasă să se întrevadă evoluția sa ulterioară, dar plecarea la Ber-
lin, în 1964, va fi decisivă. Aici ea îl întâlnește pe Andreas
Baader, pe care unii îl vor numi „geniul său rău”

Fata debarcă deci la douăzeci și patru de ani în vechea
capitală a Reichului, care este, în acea vreme, centrul contesta-
țiilor extremiste

Andreas Baader, căruia Gudrun îi va fi devotată trup și
suflet, este fiul unui istoric împușcat în timpul celui de-al
doilea război mondial. S-a născut la München, în Bavaria, în
1943, și nu apucă niciodată să-și treacă bacalaureatul spre ma-
rea dezamădere a mamei sale

Andreas-copil, ca și Baader-șef al unui grup extremist,
mai tîrziu, nu vrea să asculte decît de el însuși și-i place să-și
uimească anturajul, uneori, chiar punîndu-și viața în pericol

Gudrun Ensslin îi va fi într-atît de devotată, încît poli-
tiștii au impresia că se lasă intenționat prinsă, la cîteva zile
după arestarea, la Frankfurt, o amantului său

Celalți doi membri ai comandoului din Frankfurt sînt
mai puțin cunoscuți. Thorwald Proll s-a născut în 1941 la
Kassel, un orașel de provincie, în întregime distrus în timpul
celui de-al doilea război mondial. După Abitur (bacalaureat)
pleacă la Berlin, unde începe să studieze istoria artei la Freie
Universität. Aici o va întâlni pe Gudrun Ensslin, venită și ea

gardă, ureind ei însuși pe scenă.

Aceștia sînt deci cei patru tineri care hotărâsese, în aprilie 1968, să dea foc unor supermagazine din Frankfurt.

Locuiau pe atunci la München, capitala Bavariei, în sudul R. F. Germaniei, unde se află una din cele mai importante universități din țară.

Sühnlein, Ensslin, Baader și Prohl împrumută un Volkswagen de la un prieten și pleacă la Frankfurt. Ajung aici, la 2 aprilie 1968, la ora 5,30, după ce au gonit ca nebunii pe autostradă.

Dar le trebuie o gazdă! O trezesc pe Cornelia, o prietenă, care acceptă în cele din urmă să-i primească. Li explică vizita lor inoprită, povestind că au sosit la Frankfurt ca să închirieze un apartament. La ora 16 grupul se întinește la cafeneaua „Schwille“ de pe Grosse Bocken-Heimer Strasse — peste o jumătate de ora, Baader și Ensslin intră în marele magazin „Kaufhof Schneider“.

Cei doi teroriști vor să studieze terenul pentru a hotărî unde să plaseze bombele incendiare.

Cuplul urcă la etajul trei, încercînd pe cît posibil să nu atragă atenția vinzătorilor și paznicilor. Pentru a îndepărta orice bănuială, ei întinzîr îndelung în jurul unui șezlong. Reperează, în treacăt, locurile cele mai bune — raionul pentru îmbrăcăminte de damă, la primul etaj, raionul de mobilă, la etajul trei. Lemnul, ca și țesăturile, sînt materiale ușor inflamabile.

La ora 18,40, cei doi incendiarilor intră din nou în magazin, dar de astă dată funcționarii au tot timpul să-i observe. „Kaufhof Schneider“ se va închide peste cîteva minute — unele mecanice s-au și oprit, iar vinzătorii li privesc iritați pe acești noi clienți care riscă să le întîrzie plecarea. Dar Baader

întîi și pun o bombă incendiară pe un dulap, apoi urcă la etajul doi și pune o altă bombă pe un dulap. Și nici pe complicea sa cum plasează o altă bombă într-un dulap rustic.

La miezul nopții — mai precis la ora 23,55, du

Kaufhof

Procesul lor va începe peste cîteva luni. Sînt condamnați la patru ani închisoare, dar vor fi eliberați la 13 iunie 1969 după 14 luni de detenție, în așteptarea confirmării verdictului de către Curtea federală.

Doar Sühnlein va accepta să se întoarcă în celula sa — complicei săi preferă să dispară. Nu pentru mult timp, în ceea ce-l privește pe Baader — la 4 aprilie 1970 el este din nou arestat dar colegii lui îl ajută să evadeze la 14 mai. Este data la care va pleca în Orientul Mijlociu spre taberile arabe.

Aer va regăsi, aproape de Amman, vreo zecă alți anarhisti — pe Gudrun Ensslin, bineînțeles, iubita lui, dar și pe o tinăra intelectuală cu numele de Ulrike Meinhof, cea care-l ajutase să evadeze din închisoare, la 14 mai 1970. Baader ceruse să lucreze în biblioteca Institutului de științe sociale din Berlin, sub pretext că scrie o carte (aici, tinăra femeie vine să-l întîlnească, împreună cu alte două complice înarmate cu pistolete și grenade lacrimogene, iar un funcționar, care încercă să se interpuună, este rănit grav).

Această lovitură consacră ruptura tinerii Meinhof de societate. Pînă atunci, ea fusese una din ziaristele contestatarii la modă, cele mai „lansate“ din R. F. Germania. Redactor șef la „Konkret“, un hebdomadar cu caracter erotic, ea era în acea

ineputul „cartier“

Baader îl găsește, în Orientul Mijlociu, și pe avocatul Horst Mahler, care l-a apărut, cînd a fost dat în judecată, după incendierea celor două mari magazine din Frankfurt.

Baader, Teufel și Ulrike Meinhof revin după numai patru luni în R. F. Germania — convinși că pot contribui de o manieră hotărîtoare la „deruta imperialismului“ și dormici, poate, „să dovedească“ gazdelor lor din Orientul Mijlociu că nu sînt cîndă aparențelor — niște teroriști de salon.

o coafeză de 20 de ani, aparținând și ea „Grupării Baader-Meinhof”.

Frankfurt pe Main, orașul începuturilor lui Haader, nordul orașului, într-un imobil de trei etaje, Baader și încă doi complici, unul în vîrstă de 27 de ani și celălalt de 30 de ani, își duceau activitatea în tăcere. Un garaj de la subsol era folosit drept laborator pentru confecționarea mașinilor infernale care au servit la săvîșirea atentatelor. În cea mai mare parte materialele explozive le fuseseră furnizate de către confratii lor arabi. Baader și oamenii săi și-au luat, ca de obicei, toate măsurile de precauție: imobilul dispunea de mai multe ieșiri și fiecare terorist avea, oricînd, la dispoziție o mașina gata să demareze. Nu prevăzuseră totuși că, odată descoperiți, pot fi învercuiți de forțe politienestii susținute de maișii blindati.

În zori, zilei de 1 iunie 1972, poliția auga, prin portiere, în împrejurimile ascunzătorii teroristilor să fie calmă și să nu iasă din case. Apoi a răsunat sarma bincu „Baader, predă-te!” Răspunsul a fost o rafală de arma automată. Atunci, poliția a lansat grenade lacrimogene și după un asalt dur, teroristii au fost capturați vii și nevătămați. Andreas Baader a luat astfel din nou drumul închisori.

În schimb, Ulrike Meinhof a continuat să alerge, să se ascundă, să nascocască proiecte îndrăznețe, printre care și femeii din Berlinul Occidental și de lînga Düsseldorf. După un timp relativ scurt a sfîrșit și ea pînă a fi capturată de po-

apare ca adevăratul creier al „Grupării Baader-Meinhof”. Tra-

rease acțiuni: lozăr de ostăcie, jefuri de bănci, șantaje și atacuri violente împotriva poliției, așa cum vom vedea în pa-

¹ În anii studenției, Ulrike Meinhof fondase un „Comitet împotriva

Revoluția din „Grupul lui Baader” consideră că a comite este un act politic. Un span că a fura dintr-o bancă nu este un act politic. Dar de cînd finanțarea unui organism politic nu este o problemă de ordin politic? Luptătorii („guerrilleros”) latino-americani numesc „spargerile”, „confiscările”. Nimeni nu pretinde că un hold-up, în sine, schimbă ceva în sistemul social în vigoare, dar rezolva problema finanțării unei organizații. Este pe deplin justificat din punct de vedere logistic, întrucît problema finanțării este ne realizabilă într-un alt mod. Este justificat din punct de vedere politic deoarece este vorba de o confiscare.

Este o teorie scumpă noilor teroristi, nascuți de societatea de consum a secolului XX, care se intîlneste atît în textele „Frațiunii armatei roșii” din R.F.G., „Armatei roșii japoneze”, cit și ale altor organizații.

— Pentru pașaportul meu

Portarul de garda de la parterul ambasadei ridică ochii către vizitator. Reprezentanța diplomatică germană este la cîteva sute de metri de parcul „Gärdet”, în care suedezii vin la țară verde, duminică, cu familia, în anotimpul cald

Dar nu mai are timp să-și termine fraza. Tinărul scoate din buzunar un pistol, iar alte patru persoane pătrund în hol: trei tineri și o tinără. E amiaza

Comandoul năvălește în interiorul clădirii după ce neutralizează rezistența. În cîteva minute

penie

Vreo zece funcționari și vizitatori reușesc totuși să fugă

toate mijloacele pentru a cruța viețile oamenilor și trupele de

launer, șeful comandoului, și colegii lui au telefonat de

teroriști, printre care Andreas Baader și Ulrike Meinhof. În caz contrar ostașii fiind executați. De asemenea, membrii comandoului vor trebui să primească fiecare cîte 20.000 de dolari și să fie conduși la aeroportul din Frankfurt pentru a zbura cu avionul către o țară la alegere. Televiziunea vest-germană și suedeză vor transmite în direct plecarea lor. Teroariștii pun această ultimă condiție din două motive: mai întâi pentru a face cunoscută prin publicitate acțiunea lor, dar și pentru a fi siguri că instrucțiunile lor vor fi bine executate. Ei dispun într-adevăr la ambasada de un televizor și vor putea supraveghea împărțirea și decolarea colegilor lor.

Și tinerii precizează

— Sîntem „Comandoul Holger Meins”, din „Gruparea Baader-Meinhof”

Au dat grupului lor numele unui „marți” — Holger Meins, un fotoreporter de presă, decedat la 9 noiembrie 1974 în vîrstă de 33 de ani, în urma unei greve prelungite a foamei în închisoarea din Wittne

Meins intrase în „Gruparea Baader-Meinhof” în 1970 pentru a o „împune” — după propunerea lui declarată — societății și s-a integrat repede în sinul grupului, supunându-se cu fascinație ordinelor lui Andreas Baader.

În 1970, a petrecut patru luni în închisoare, după un atentat eşuat contra unui automobil al poliției. Polițiștii au notat numărul automobilului său, dar tribunalul l-a eliberat din lipsă

călătorie cu polițiști, la un parking de pe autostrada Karlsruhe-Basel, în împrejurimile orașului Freiburg, unde un polițist a fost grav rănit. Ziarele italiene au afirmat că nu era străin de

nia extremiștilor italieni, de moartea unui terorist, Giuseppe Pinelli. Culabresc fusese șeful poliției politice milaneze. Meins a fost arestat la 1 iunie 1972, la Frankfurt, împreună cu Baader

Locotenent-colonelul von Mirbach, prima victimă a „Comandoului Holger Meins”, a murit în urma unei stări de inconștiență și pierde mult sînge

Meinhof, care a fost arestată la 12 iunie 1972, la Frankfurt

Printr-un suedez și reprezentanții guvernului vest-german, „Comandoul Holger Meins” nu reușește să elibereze

măcar un singur ostac, alina timp cit autoritățile de la
nu se arată gata să cedeze cerințelor lui. Totuși, respirația
nitului este din ce în ce mai slabă: un glonț i-a atins abdo-

transportind sa-
după sosirea la

inital „Gruparea Baader-Meinhof” planificase să at

ma în așteptarea procesului.
Meyer Lindberg recomen-

minutelor pregătita coma
de la Bonn vor ceda
Guvernul austriac nu-l lăsa pe

nași asupra atitudinii
nui de Vest, Peter Lorenz

Guvernul hotărâse atunci să accepte condițiile rapitorilor

eliberati

„Comandoul Holger Meins” și Baader (care așteaptă să fie
tudine

Ministrul suedez de justiție, Geijer, își asumă responsa-
bilitatea negocierilor. Când îi anunță pe teroriștii din „Co-
mandoul Holger Meins” că Bonnul nu e dispus să cedeze
aceștia refuză, mai întâi, să creadă. La se pare că este vorba
de o manevră destinată să-i forțeze să cedeze. Dar ministrul de
justiție suedez insistă

„Când m-au crezut, în cele din urmă, să spună mi-
nistrul — mi-au răspuns că situația nu se schimbă și că voi
începe să executa din oră în oră cîte un ostac.”

Ministrul încearcă să negocieze. Oferă comandoului posi-
bilitatea de a părăsi țara și garantează securitatea în timpul
transportului la aeroport. Poliția nu va interveni, cu condiția
ca ei să elibereze ostacii nevătămați, gestul fiind deja o
mare concesie din partea autorităților suedeze, despre care se
crede că ar fi consultat Bonnul înainte de a lua această ho-
stie

— Ultimatumul nostru rămîne valabil. La ora 22 vom
împușca un ostac. Dacă atacați ambasada, o vom arunca în
aer. Nu vom pleca de aici. Victoria sau moartea!

Sute de poliști, protejați de veste antiglonț și de căști,
încercuiesc ambasada, ascunși în spatele borchetelor și au-
tomobilelor. Imobilul este luminat de cîteva proiectoare a căror
lumină străbate ploaia care a început să cadă. Zece specialiști
din Bundeskriminalamt au sosit de la Berlin la bordul unui
avion militar

Oamenii sînt gata de atac, șeful poliției vrea să-i neutra-
lizeze pe teroriști cu gaze asfixiante. Orbii de lumina proiec-
toarelor, teroriștii abia disting siluetele camuflate ale trăgato-
rilor de elită și masa sumbră a ambulanțelor și mașinilor de
pompierei care staționează de cîteva ore lângă ambasadă

La ora 22,20, pistoalele-mitraliera îi fac pe poliști să
treacă — ultimatumul teroriștilor a expirat de douăzeci de
minute și comandoul s-a ținut de cuvînt. Soarta a vrut ca ei
să-l împușce pe unul din cei mai bătăuși diplomați, consilierul
comercial Heinz Hillegant, de zece și patru de ani, care se

pregătea să-și petreacă anii de pensie într-un orașel din sudul R. F. Germania.

După câteva minute, întreg cartierul se cutremură: teroristii fac să explodeze bombe incendiare. O întreagă aripă a ambasadei ia imediat foc. Bucăți de zid zboară la mai multe sute de metri, semănând grăunța. Teroriștii trag rafale de pisto-

Trupele de șoc ale poliției suedeze declanșează atacul.

Un singur țânție din mijlocul fumului înecăcios. E unul din primii pompieri care pătrund în clădire.

— Sînt supraviețuitori!

Rudele diplomaților ostaci speră din nou. Salvatorii îl scot dintre flăcări pe ambasadorul R. F. Germania, care e rănit la mîini și are timpanele sparte, ceilalți ostaci sînt, aproape toți, mai mult sau mai puțin răniți.

că Honnui va ceda din nou în fața șantajului, au mai comis una — tehnica de arastă dată — în ultimul act al dramei.

SCRISORILE CAPCANĂ

Ambasada Israelului din Londra fusese avertizată, printr-o sursă sigură, de iminența unui atac terorist. Deși s-au luat

nimeni nu a dat atenție unor modeste scrisori adresate membrilor ambasadei de către „niște prieteni” din Amsterdam. Trei dintre ele n-au fost deschise niciodată, dar consilierul agriol al ambasadei, Ami Shachori, în vîrstă de 44 de ani, începu să-o desfacă pe a patra, fără a-și întrerupe conversația cu un coleg. „Această scrisoare este importantă pentru mine. O așteptam de mult timp”, remarcase el în timp ce-i spunea colegului că, fiind pe punctul de a se întoarce în Israel, comandase niște semințe de flori olandeze. Explozia, care a urmat deschiderii mîșei, l-a rănit mortal pe destinatar, iar interlocutorul său s-a ales cu timpanele sparte.

Acest atentat nu constituia decît preludiul unei serii negre de atentate prin intermediul scrisorilor capcană, care s-a abătut ulterior asupra orașelor New York, Ottawa, Montréal, Viena, Geneva, Buenos Aires, Tel Aviv, Ierusalim, Kinshasa, Bruxelles și Paris.

În Marea Britanie, numai în toamna anului 1972, au fost puse în circulația poștală 127 de asemenea mașini infernale. În aceste împrejurări, rețeta de fabricație a scrisorilor capcană n-a constituit prea mult timp un secret pentru specialiștii britanici. S-a stabilit astfel că „bombele la plic” sînt foarte complexe și nu pot fi asamblate în grabă, de pildă, într-o cameră de hotel. Ele sînt acționate de un detonator, care, comprimat într-un deget, este de obicei protejat de un dispozitiv de siguranță. În general, aceste bombe, care eliberează o mîșcă de valențe, sînt de dimensiuni mici și pot fi trimise în orice

nefericit din Anglia care a manipulat pe loc printr-o explozie prematură, deși nu el era vizat să moară.

S-a mai stabilit, de asemenea, că marea majoritate a destinatarilor sînt evrei și că expeditorii nu sînt alții decît teroriștii arabi, care trimit aceste răvașe ale morții totmai din India. Nu sînt identificați. Doar în două cazuri au fost prinși în flagrant doi asemenea indivizi. Este vorba de arabul Rulhi Halloum, în

ministrului de justiție olandez, care a apreciat că materialele găsite asupra lui nu sînt suficiente pentru a justifica arestarea sa, volajul nu l-a fost întrerupt.

Cel de-al doilea purtător de asemenea „bombe la plic”,

tuttor

asemenea scrișori, teroriștii arabi nu păreau a inten

ave ale te

are, la New Delhi, un ofițer antisionist, și declanșează cu mult sînge rece epidemia de scrișori capcană expediate din India.

Scrișorile bomba și alte mijloace similare nu sînt însă numai apanajul organizatorilor teroriști arabi, căci și israelienii folosesc frecvent această metodă.

La Londra, într-un birou situat la etajul al II-lea al unui urei organizații arabe, al cărei șef este într-un permanent pericol.

Reprezentantul organizației arabe știe cu fiecare oră poate fi pentru el ultima -- cînd ridică receptorul telefonului, cînd merge pe stradă, cînd se urcă în mașina sau chiar cînd se află în pat. Căci mulți dintre colegii săi, răspinși prin Egipt, au fost omorîți în împrejurări pe cît de neașteptate, pe atît de variate. Unii au fost mitraliați în plină stradă, zăcuți în amaza mare, alții otrăviți sau ciopîrțiți de vreuna din ingenioasele „bombe telefonice” acționate de la distanță printr-un sistem electronic cu cifru secret.

Reprezentantul organizației arabe a aflat că este printre primii pe lista neagră a „escadronului mortu” israelian. Hainele sale că și-a luat toate măsurile de siguranță, dar re-

ponsabilități în sinul mișcării arabe. Dealtfel, este conștient că, dacă vor să-l omoare, pînă la urmă o vor face, deși a acceptat protecția Scotland Yard-ului pentru el, soție și cei doi copii ai săi. Reprezentanțele arabe de la Londra primesc

1973, 20 de arabi au fost grav răniți și patru uciși în atentate puse la cale în 11 țări

La 8 decembrie 1972, trimisul unei organizații arabe în Franța a fost ucis printr-o explozie provocată de un cochet plasat în apartamentul său, situat în cel de-al paisprezecelea arondisment al Parisului.

În ianuarie 1973, la Nicosia, un alt reprezentant arab a fost suprimat în împrejurări destul de ciudate. Cu o zi înainte de moartea sa, primise un telefon misterios prin care fusese determinat să se părăsească locuința exact atât timp cât vreo cîțiva indivizi i-au făcut o scurtă vizită. A doua zi, el urma să primească un alt apel telefonic, care s-a dovedit a fi ultimul pentru existența sa. Abia a apucat să ridice receptorul și să-și declare identitatea, că o bombă a explodat, devastîndu-i apartamentul și făcîndu-i bucăni. Mecanismul folosit a fost un aparat micuț de descifrat, ultrasofisticat, introdus în interiorul combinii telefonice, care, la pronunțarea unei fraze date, a declanșat explozia bombei ascunse în aparat în absența gazdei.

În inima deșertului, două aeronave țintuite la sol strîtețau în soarele torid al nisipurilor vesnic înclînte. Pe fuselajele lor erau înscrise cu litere mari însemnele companiilor aeriene TWA și „Swissair”.

Deodată, două explozii teribile sfîșiară succesiv liniștea deșertului. Pe locul unde fuseseră vechele două avioane nu mai exista decît o grîmadă de rămășițe din care se ridicau coloane de fum, vizibile la 60 km depărtare, unde autoturismele recepționaseră cu satisfacție.

Din fericire, ostaticii reținuți, timp de 6 zile, în așteptarea unei negocieri care trebuiau să ducă ori la eliberarea, ori la uciderea lor, fuseseră scotiți din aparate.

Pirații aerului condiționau soarta prizonierilor de aceea a teroriștilor arabi închiși în Israel.

Autorii acestor noi forme de jantați politice aparțineau unei organizații teroriste arabe, care, încă din anul 1968, cînd comandourile sale obligau o aeronavă a companiei aeriene EL-AL să zboare de la Roma la Alger, și-a făcut o specialitate din deturnarea de avioane.

Drama din deșert era rezultatul unui plan de deturnări bine pus la punct, care viza, în special, avioane ce transportau pasageri americani, pentru că, mai ales S.U.A., după părăirea autorilor planului, trebuiau pedepsite pentru sprijinul acordat Israelului. În baza acestui plan, prima tentativă a avut loc duminică, 13 septembrie 1970, cînd Leila Khaled, de origine arabă, fostă învățătoare, avînd 24 de ani, și complicele ei, Patrice Joseph Anguello, s-au instalat în avionul companiei EL-AL, zborul 219, cu plecarea de pe aeroportul din Amsterdam, cînd a femele avea ascunse sub haine două grenade de mîna. În principiu, ei ar fi trebuit să se întîlnească în avion cu alți doi teroriști. Dar, din cauza unei greșeli, aceștia s-au refuzaseră accesul în avionul respectiv a doi indivizi care că-

de clasa I direct la avion. Și în aceste condiții, Leila și compli-

că așteptară liniștit, decolarea avionului

Ior și s-au repezit în cabina clasei I, cu grenadele și pistoalele în mînă. Acolo însă se croia de o stewardesă și de un agent

dant de bord a început să piloteze nave în așa fel ca tero-

și au imobilizat o pe Leila Khaled, în timp ce agentul de secu-
ritate se lupta cu celălalt pirat, încercînd să-i smulgă arma.
În toul luptei se auzi un zgomot surd, agentul israelian tra-

se cu un pistol cu amovibil asupra teroristului, urgindu-l
Cei patru membri ai echipajului și 142 de pasageri au
scapat de la moarte numai grație defectării uneia dintre cele

la numai patruzeci și cinci de minute de la nereușita
acestei operații, arăbii detinneau deasupra Mării Nordului un

membru al echipajului, spre Orientul Mijlociu

mesaj „Controlăm în întregime zborul 100

Între timp, primul avion de

În urma acestor deturări executate cu altă singe rece,

Avionul TWA a fost cel din
deșertului. La 40 de

locuri în avionul companiei EL-Al, salvat de la deturare,
au reușit să-și cumpere bilete pentru zborul 100 al unei alte
avion, aparținînd companiei PANAM.

Dar, cînd avionul Boeing 747 rula deja spre pista de de-
tentativa de deturare și de descoperirea celui doi călători să-
pești, i-a dat ordin comandantului Jack Priddy să se oprească
din rula]

Acesta s-a conformat și a pătruns el însuși în compartimen-
tul călătorilor pentru a-i descoperi pe eventualii suspecți. Pre-
vînd atent la pasageri, a observat că doi indivizi, corespundeau
cărora descrieri furnizate de turnul de control și s-a grăbit
să-i scoată din cap pînă în picioare, dar n-a găsit nimic
asupra lor, pentru simplul motiv că aceștia își plaseaseră armele

mînile de cînd că nu procedase la un control mai amănunțit
asupra celor doi terorști. La cîteva secunde după decolare, unul
dintre ei și-a croit drum pînă la cabina de comanda și a lăpt
teava revolverului de timp la comandantului Priddy l-a obligat
astfel să se îndrepte spre Liban.

Sosiiți cu bine la Beirut, dacă se poate spune astfel, piratii
n-au știut ce să facă cu acest „elefant al aerului”. Tîmînd
seama de dimensiunile sale, era imposibil să l tracă pînă în
deșertul iordanian. Dar „senegalezii” n-au stat prea mult pe
gînduri și, pe traseul de la Beirut la Cairo, au plasat batoane
de dinamită în carlingă și în grupul sanitar al avionului, deoa-
rece hotărîseră ca explozia să aibă loc în capitala egipteană.
În semn de protest împotriva „lipsei de intransigență” a lui Na-
ser față de Israel. În apropierea orașului Cairo, unul dintre „se-
negalezii” a cerut unei stewardese chibrituri. Aceasta l-a servit
dar l-a spus: „Nu puteți fuma imediat. Așteptați pînă după
aterizare”. Încă de la mare înălțime terorștii a aprins fitilul
exploziunii. Imediat ce acesta a început să ardă, el a strigat la

capitanul Priddy, izolat în cabina, nu era la curent cu nimic.
Din fericire, el nu a evitat aeroportul din Cairo, cu toate că
nu-l cunoștea prea bine.

tasează avionul. Apoi a fost rîndul echipajului și al terorștii
lor de a se îndepărta cît mai repede, pentru a nu fi surprinși
de explozie.

rati au fost arestați de poliția egipteană

lor de a și asigura nepedepsi, la aceea de cel
de a le comite la peste șapte mii de metri înălți.

Pentru a pune mina pe un avion, pe c

Pirata aerului ajung, astfel, să acțione

Locuțiile atât de devastatoare, date la mare altitudine

rișilor „simpatizanti” ai cauzei arabe, dorind să

Impotriva acestui flagel devenit obișnu

ou șase în piec rătăcit.

trăită de pirateria aeriană

mai multe deturări de avioane, reușite

1000 de agenți federali au

un călător corectându-se pirat al aerului
comportament,

detector destinat descoperirii obiectelor metalice sus-

sensibilizator electronic capabil să descopere miracu

— aparat Roentghen pentru cercetarea interiorului unor
obiecte (nu rareori s-a stabilit că o pudră nevinovată era,
în realitate, o mîmbombă cu explozie inițiată)

Cu toate acestea, evenimentele dramatice continuă să
mențină vâlul neșuguranței pe traseul liniilor aeriene americane.
Astfel, la 29 octombrie 1972, trei evadări au patruns
pe aeroportul din Houston (Texas) și și au făcut drum pînă la
un avion al companiei „Eastern Airlines”, obligindu-l apoi pe
pilot să zboare spre direcția dorită de ei.

La 10 noiembrie 1972, trei indivizi înarmați au patruns
într-un aparat al unei linii aeriene din Alabama, de lașind
o odisee ce avea să se încheie abia după 20 de ore, cu două mi-
liioane de dolari plătiți ca răsplată de compania „South
West Airways”.

dentă de la primul acord internațional privind necesitatea
eradicării acestui flagel. Între anii 1948 -1958 au avut loc 21
de deturări de avioane, reușite, deci, în medie, 2,1 pe an. În
cursul celor 5 ani care au urmat, această medie s-a ri-

nea progresi nu puteau decît să neliniștească guvernele s-
telor. Așa se explică adoptarea în anul 1963, în cadrul u-
conferințe mondiale, a „Convenției de la Tokio asupra e-
melor și anumitor acte comise la bordul avioanelor”. Departe
însă de a frîna pirateria aeriană, această conferință se pare
că, pur și simplu, a dat noi speranțe și încredere terorștilor
aerieni, căci Convenția de la Tokio nu prevede instituirea obli-
gației de pedeprire a piratilor pe teritoriul statului spre care
ei deturnează avionul. În cei 5 ani de după conferință media
deturnărilor aeriene a ajuns pînă la 7,2 pe an.

Cum guvernele au persistat în a nu lua nici o măsură ra-
duală, în anii 1969 -1970 media deturnărilor a depășit 50,5 pe
an, pe seama a 23 de națiuni, independent de situația lor geo-
grafică și de regimul lor politic.

Această serie „neagră” de atentate a condus la adoptarea
unei noi „Convenții privind captivarea ilegală de avioane”, în

cadul Conferinței diplomatice de la Haga, 1970, dar respectiva convenție nu a fost încă număr suficient de state pentru a putea deveni eficace de luptă împotriva terorismului aerian.

Consecința a fost că, în cursul anului 1972, în lume, fost salvizite 61 deținători de avioane, dintre care 32 reuși

Pierduti în multimea călătorilor, cinci arabi își fac semne de disperare. Au venit la Roma cu puțin timp înainte, venind de la Tripoli (Libia), via Madrid. Nici unul dintre polițiștii civili de gardă în sală nu a remarcat poziția ciudată a hainelor lor, deformate de pistoalele mitraliera.

Deodată răsună rafale. Se repetă masacrul de la Lod? E în comanda sinucigaș, ca cele ale „Armatei roșii japoneze”? Călătorii, culcați la pământ, nici nu îndrăznesc să ridice ochii pentru a semăna confuzie.

Rafalele nu durează decât câteva secunde: cind focurile de armă încetează, iar pasagerii prind curaj și cei cinci oameni, cu armele în mână

tin în mână, putind fi
ade în incendiarie gata de a fi
nere în parking

mentarii. În interior, vreo 20
doi miniștri marocani

Comandoul s-a împărțit în două grupuri. Doi teroriști con-

Boeingul 737 al companiei
său cu câteva zeci de metri mai departe

încearcă fuga la cîtiva metri de avion. pme-

peste câteva minute, toate

cuprins de flăcări. Cîtiva pas-
sageri încearcă să fugă de foc și să coboare din aparat pe scara
care-i leaga de pistă. Cei doi arabi trag o rafală de pistol-mi-
tralieră în direcția lor: ei se retrag rapid în cabină, sufoca-
du-se de fum. Unii pasageri au reușit să-și scoată centura de
securitate și să aleargă spre ușă. Alții au fost asviali în câteva
secunde în fotolii și nu au mai avut puterea să fugă. Cind
pompierii pătrund, în sfîrșit, după 50 de minute, în interiorul
aparatului, înecat de zapadă carbonică, ei vor descoperi un
spectacol înspăimîntător: 31 de cadavre de femei, barbati și
copii carbonizate.

La bordul celui alt aparat, două stewardese stau de vorbă,
cind izbucnesc primele împușcături. Ele tresar speriate și se
aplecă pe ușa avionului: zeci de funcționari ai aeroportului
aleargă spre piste. Cele două femei, din reflex, încearcă să în-
chidă ușa Boeingului. Prea târziu.

Comandoul este deja pe scara, cu armele în mână, cei
cinci teroriști, reușiti, împing în fața lor șapte ostatici, polițiștii
italieni în majoritate, cu bratele ridicate. Este și un funcționar
al companiei „Lufthansa”, aflat în calea comandoului, și pe care
cei cinci oameni, cu pistoalele-mitralieră în mână, l-au forțat
să-i urmeze.

— La drum, spre Atena!

Doi teroriști se reped spre cabina de pilotaj și ordonă com-
mandantului să decoleze spre Grecia. Restul de ostatici sînt
împinși în cabina pasagerilor. Stewardesele primesc ordinul să
închidă ușa. Unul dintre membrii comandoului și un ostatic. Amoi au fost
rașiți în timpul schimbului de focuri de pe pistă.

Pilotul caută să câștige timp: începe să facă o manevră
Comandantului și copilulul hotărîse să se supina Boeingul 737
lui Fiumicino, ostatici zăresc prin hubloul avionul 707 al
PANAM, cuprins de flăcări, înconjurat de mai multe masini
ale pompierilor. Volutele de fum învăluiesc aeroportul. Immediat

...peste tota Italia, de la Roma până la
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

un mesaj turnului de control al aeroportului:
Eliberați-mă pe colegii noștri și pe ostaticii
altfel îi vom executa pe ostatici

Aparatul primește autorizația să aterizeze.

— Amintiti-va de München, spune comandantul de bord
autorităților grecești, prin radio

Și încep negocierile: teroristi se dovedesc de neclintit. Ro-
fuză să-i schimbe pe ostatici cu un anumit număr de ambas-
dori ai statelor arabe din Atena

La ora 19, vocea unui arab răsună în receptorul radio al
autorităților grecești

— Am început să executăm ostaticii. Vom continua, dacă
nu primiți răspunsul nostru în 15 minute

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

Politiștii adunați în turnul de control nu știu că aceasta
este o încercare de răpire

Stewardesa este constrinsă să joace această comedie și
să se comporte ca o normală

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

ate puterile pentru ca autoritățile, aflate la câteva zeci
de kilometri, să poată interveni

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

copilotului
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

spre Boeingul 737, nu mai sîd în cabină
cea a comandantului de bord înaltă în

rol, este convinsă că teroristi
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

impuscat.

Camioanele cu combustibil se apropie de avion și încep să
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

tență pentru a nu pune în pericol viața citorva ostaticii încă în
viață. Se crede, într-adevăr, că aparatul este deja un demu-
mens.

Comandoul va juca pînă la sfîrșit această comedie macabră
Cu câteva minute înainte de decolare, unul dintre teroristi des-
chide ușa avionului și trăște, în cadrul ei, corpul unui dintre
ostaticii — este cel al unui funcționar de pe aeroportul Fiumino

grav rănit în cursul schimbului de focuri de pe pistă. Teroristu
il așază în genunchi dinaintea ușii larg deschise și îi pune pis-
tolul în spate.

Unul dintre membrii comandoului îi ordona stewardesei:
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

Teava unui revolver este la cîteva centimetri de obraz
Fata începe să tipă: „Ce voati să fac?”, va declara ea zis-
tilor după eliberare „Am tipat. Nu mi-am dat seama decît
după aceea că celălalt pirat și-a descărcat arma în corpul ita-
lianului în timp ce eu strigam

Corpul ostaticului învingerat se rostogolește pe pistă. Co-
mandoul a vrut să înceneze încă o dată? Un medic grecesc care
va examina cadavruul va declara că funcționarul nu fusese uci-
s cu răsfața trasa aproape de ușa avionului, ci că era deja mort
cu mai multe ore înainte

Cînd Boeingul începe să capete viteză pe pistă, neliniștea
pune stăpînire pe statul major, de urgență reunit pe aeroport.
Teroristii au anunțat cu cîteva ore mai înainte că îi vor atîna
pe ostatici în gol, unul după altul, și că îi vor ordona apo-
pilotului să distrugă avionul în plin centrul Atenei

dar teroristii au uitat — sau nu știau că un singur om poate
cu greu să facă să decoleze un Boeing 737. Imediat ce avionul
a căpătat altitudine, a apărut o înădîr de speranță: copilotul
trebuie să fie încă în viață. Altfel, Boeingul n-ar fi putut de-
cola

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar
...se vor afla în fața tribunalelor, dar

... totu nu a fost decit o inscenare. Teroristul au efi-

firmă ca nici un ostiatu nu a fost executat și că toți sînt în viață.

Comandantul conduce aparatul spre Damasc unde aterizează către ora 11. Teroriștii începuseră mai înainte să aterizeze la Beirut, dar guvernul libanez s-a opus, toate aparatele aparținînd „Middle East Airways”¹ primiseră ordinul de a bloca pistele de aterizare. La Damasc, comandoul cere să se facă pînul, dar refuza să-i elibereze pe ostiatii, accepta numai ca unul dintre ei lor, rînitul, să părăsească avionul pentru a primi îngrijiri. La 12,15, rînitul revine la bord, cu capul pansat. Iar Boeingul își ia din nou zborul. Destinația: Kuwait.

E ecată! Pilotul ratează aterizarea: cele două roți din față ale avionului se infig în nisip. Aparatul e blocat: teroristii știu de această dată că au rămas blocați și că nu mai pot pleca spre o altă capitală arabă.

Șeful comandoului ia microfonul și intră în contact cu tornul de control:

Sînt un arab. Sîntem frați. Nu sînt un criminal. Eu pe care Israelul și Statele Unite vor să o distrugă. Israelul și Statele Unite confundează.

... mină fratilor mei care luptă pentru drepturile omului

... ori să nu execute ostiatii într-un moment de exaltare

pe cap. Dar lăsați armele la bordul avionului?

¹ Linie aeriană libaneză

... care trebuia să înceapă la Geneva, la 18 decembrie... a d...
zi după acțiunea de la Roma.

Kreisinger, care efectua, înainte de aceasta conferință, un

conferinței de pace pe care organizația lui o considera ca o
rușine pentru poporul arab.

Autoritățile libaneze obținînd totuși informații despre complot, aparatul care îl transporta pe secretarul american nu a aterizat, după cum fusese prevăzut, pe aeroportul din Beirut ci pe o bază aeriană militară la Rayak, la vreo 50 km de departare de capitala libaneză. Comandoul care trebuia să-l aserviseze pe șeful diplomatiei americane a trebuit să revină la bază.

Atunci s-a luat hotărîrea de a se executa acest raid singur pe aeroportul din Roma.

după cum am văzut, în umbra unor universități ca „Freie Universität” din Berlinul de Vest. „Armata roșie japoneză” se naște tot în universități. Mulți din membri ei, ca și cei din „Grupul lui Raader”, sînt profesori, studenți, alți intelectuali.

Unul dintre militanții japonezi de extremă stînga este fondatorul federației trochiste japoneze, Ryu Ota, ale cărui seteni au marcat profund o întreagă generație de „luptători”.

Membrii „Armatei roșii japoneze” s-au mulțumit la început să spargă de bănci pentru finanțarea organizației. Detournarea

a provocat o fulgerătoare reacție a poliției și a determinat pe

Șeful comandoului în această acțiune este un tînr student

Responsabil al ramurii militare a organizației, el este su-

peste doi ani, mulțimea pe aeroportul Lod (Tel Aviv)

ximativ o oră de zbor pentru aparatul care transporta 129 de pasageri și șapte membri ai echipajului.

Aparatul a decolat semnalele luminoase, care invitau pasagerii să-și păstreze centurile de siguranță, au disparut de câteva minute. Boeingul a atins viteza de croaziera și se pregătește să survoleze Nagoya, o mare aglomerație industrială situată la 350 de km sud de Tokio. La bufet, stewardesele pregătesc băuturi răcoritoare.

Legănati ușor de trepidatiile reacțiilor, mulți dintre pasageri se afundă somnoroși în fotoli. Deodată, unul dintre ei simte că se înabuşă. O mină de fier l-a apucat de gît, tîndu-i răsufllarea. Pe jumătate ametit, el vede lăma unui pumnal la cîțiva centimetri de obraz.

Cei opt membri ai comandoului sînt din fotoliile lor, ridicînd sabile ca vechii samurai și scotînd din buzunarele și revolvere. Trei dintre ei se năpustesc spre pilotaj, în timp ce colegii lor scot din bagaje cozi de nailon ca cele de care se foloseau femeile pentru întinul rufelor.

— Mîinile sus!

Pasagerul somat execută ordinul măgical.

— Mîinile la spate!

Își lasă mîinile în jos. Tînrul i le leagă la nivelul umerilor. ceilalți pasageri au parte de același tratament. Femeile stau cu mîinile legate pe abdomen.

Cei trei teroriști, care au pătruns în cabina de pilotaj, își îndreaptă pumnalele și revolverele spre echipaj. Pilotul și copilotul sînt legați. Comandantul de bord conduce Boeingul cu brațele în cruce pe manșă.

În mijlocul strigătelor pasagerilor, vocea comandantului răsună prin difuzoare.

...lunea se termină, după trei zile de peripeții, cu succes, soldîndu-se cu eșecuri. Tot ce s-a putut obține a fost schimbarea pasagerilor ostacii cu adjunctul ministrului japonez al

pînă au părăsit teritoriul japonez.

pistoletele și bombele erau niște jucării: teroriștii le cumpa-

iaseră dintr-un magazin din Tokio. Doar sâmbule și pu-
craie autentice.

Această deținutare marchează o cotitură în istoria „Ar-
tei roșii japoneze”. toți polițiștii din Japonia trec la u-

și mai mult de 200 de membri ai organizației sînt aruncați

Totuși, unii scapi și reușesc să plece în străinătate. Pri-
ei, o tinăță fată cu numele de Fusako Shigen-
atsumi, avea vreo douăzeci de ani.

ituri pentru a asigura furei
umărul unei școli comer-

La puțin timp după intrarea sa la universitate, tinăra se
angajase în acțiuni violente, lănsînd „cocteilul Molotov” im-

lui Fusako, exploziv

A doua ruptură de ordin sentimental de astă dată, cu me-
jor ei famil al

suport pentru Fusako

urma, printre care un anume Koro Okamoto

Necunoscutul insistă. Nu o glumă. Adaugă chiar.

Ati vrea să urmărești cursul de antrenament militar în-
tr-o țară arabă? Dacă accepți, vă promit că puteți să vă
revedeți fratele

Okamoto tresare. E cunoscut pentru vedențiile sale extre-
miste, dar cine să-l fi spus acestui om că el aparține „Armatei
roșii japoneze” al cărei membri sînt conștienți după ala erca
„u Boeingul”? Nu este o provocare?

Necunoscutul nici nu s-a prezentat măcar. Totuși, aceasta
„propunere” îl interesează pe tînăr. E o senza nesperată de a
e antrena, posibilitățile de acțiune clandestină sînt acum, în
Japonia, din ce în ce mai reduse. Poliția a respit, în parte, or-
ganizațiile extremiste. În toate grupările, chiar și în cele mai
mici, sînt introdusi informatori și ești constrins să nu te încrezi
nici în cei mai buni „colegi”

Acceptă misteriosul său interlocutor dispăre tot așa de
discret cum a apărut, promitîndu-i să-i dea cît mai curînd
răsp

Săptămînile trec Okamoto începe să se îndoaie. Va fi
arestat? Autoritățile japoneze știu că unele organizații recrui-
tează teroriști din lumea întreagă și nu sînt dispuse să-l lase

ea, apoi, să revină și să le puna în practică în propria țară.
Totuși, după două luni, Okamoto este din nou contactat. ace-
lași tînăr îl acostează din nou. De data aceasta pentru a-l pre-
zenta unui arab. Nici de astă dată Okamoto nu știe cu cine
are de-a face. Interlocutorul său se prezintă doar cu numele
de „Ali”, tot atît de obișnuit în arabă ca Dupont sau Durand
în franceză. „Ali” îi dă bani și instrucțiuni și fixează data ple-
cării lui. 21 februarie 1972

Dîndu-i fonduri, „Ali” precizează și care va fi prima sa
misiune: studierea măsurilor de securitate în vigoare la bordul
avionelor israeliene. Israelul nu a învățat încă să nu se
înceadă în „turistii” japonezi. Okamoto va putea ușor să se
îmbarce la bordul unui aparat însemnat cu steaua lui David.
Organizațiile arabe se interesează mai ales de Boeingurile

... care pot transporta mai multe sute de persoane

Okamoto închiază o cameră la „Hydro”, unul dintre cele
bune hoteluri din oraş.

primește un pașaport pe numele lui Deisuka Namba, Tekishi
pe numele lui Goro Sagisaki, iar Yasuhide Yasuda,
pe numele lui Kau Torio Toti trei au, de acum înainte, nume
de război arabe Kozo Okamoto se cheamă Ahmed La 25 mai,

bare. I se rezervă un loc într-un Boeing 707 și nu 747 cum

destinația finală a imensului periplu

Socoteala este bună: cei trei teroristi — în fața
frontiera italiana și sosește, la 10 mai, în chip de turiști,
în Orașul etern. Un singur detașat care ar putea mira
turiști (dar nimeni nu-i urmărește și nici nu se în-
de acest lucru) ei schimbă hotelul la puțin timp după

cu grijă de aspectul lor de turiști perfecți, fac toate excursiile
cibuite, inclusiv „Roma în timpul nopții” (Roma b
trei vizitatori japonezi ce se pierd în masa miilor :
care inundă Piazza Navone sau Via Veneto. O sin-
impune în excursie. Unul din membrii grupul
deste” întotdeauna în hotel. Într-o zi, un turist

cu mina frunzele pentru a le minci

de decupare peste câteva ore

ele insule de acest lucru

de metale: acestea sînt perfecte
pentru a verifica dacă poartă arme,
napusului. S-au în-

de la ora 11.00 d. I Yasuda stău liniștiți la roșdă în fața
„Air France” însoțit cu verifi-
și pasageri, cei trei japonezi asteap-
nerabdară. Cînd le vine tin-

Cu toate acestea, companiile aeriene fuseseră rugate în
cîteva zile în urmă, de către șeful poliției de pe aeroportul
Leonardo da Vinci, să întărească contrasolea Securității ita-

Comandoul „Armatei roșii japoneze” zboară spre Israel,
deri, cu cursa „Air France” 132

Încă mai s-a lăsat noaptea pe aeroportul Lod, cam la 15 km
de Tel Aviv, acolo unde aterizează toate cursele lungi rare
căgă Israelul de restul lumii. Vreo zece șoferi de taxi, în ca-
măși, discută sub cerul liber, profitînd de noaptea, pe trotuarul
care se întinde de-a lungul clădirilor aeroportului, suprave-
gînd cu coada ochiului imensele lor automobile parcate la
cîteva metri: taxiuri colective pentru vreo zece persoane cu
grade în timpul zilei, a scăzut către seară. Timpul căldurilor
mari nu a venit încă

la ora 22.20, peste cîteva clipe ziua lor de muncă va

înclîntele, prin plajele sale, un anumit număr de turiști,
plecă către locurile sfînte

Pasagerii cursei „Air France” 132 încep formalitățile va-
sală de sosire pentru a-și primi bagajele. Alți pasageri, pe

din nou vorbindu-se de „Armata roșie japoneză“

ținând un întreg program în care viitorul terorist promite să moară, dacă e nevoie, pentru cauza arabă.

Jun este de acum înainte un combatant, pregătit, ca și membrii comandoului sinucigaș de la Lod, să-și den viețuiească pentru cauza.

Pentru că organizația sa nu mai poate

Dar Nishikawa nu a făcut încă instruirea militară pro-

shikawa și colegii lui învăță să se folosească de arme automate în luptă. După ce au primit aceste

corp, specialiștii arabi îi învăță să puna incendiatori de dinu-
mă pentru aruncarea în aer a clădirilor, să fabrice explozivi
cu mijloace artisanale

"TUPAMAROS"

Într-una din zile sfârșitului anului 1969, în orașul uruguayean Pando domnea o atmosferă de dohlu: un imens cortegiu funerar străbătea strada principală, însoțind un patriarh venerat pe ultimul său drum. Printre participanți se puteau vedea numeroși tineri solzi, cu lacrimi în ochi, și femei crispate de durere. Amurgul accentua și mai mult atmosfera îndoliată. Deodată, văduva de parutului scoase din buzunăr un revolver de mare calibru, iar de sub haina neagră a unui dinte

imediat spre mulțime. Apoi, ca la un semnal, și alți membri ai cortegiului funerar și-au scos armele la vedere.

În timp ce unii înceau mulțimea la respect, ceilalți s-au năpustit asupra comisariatului de poliție, centralei telefonice și celor 13 bănci ale orașului. Acest ruș a durat mai mult, deoarece bandiții nu prevăzuseră că un polițist va deschide focu

pasnic care îndrăznise să se mire indignat de acest atac sur-

pentru a servi drept lecție eventualilor guru-cască sau nemul-

Vădăr, cortegiul funerar s-a dovedit a fi în realitate o

cu flori.

După încheierea acțiunii se punea problema ieșirii din

al devastat, lucru care în ce

Marte

În cunoștință de cauză, aceștia au mobilizat armata

24 de teroriști, dintre care 1 morți, n-au mai putut
 răgi. Tupamaros lui a...
 grav ceră numele pentru todeauna pe pietrele dure ale
 sulu. Pando "Tupama"
 Benamirva los pro

violente pentru a-și impune ideile lor. Prin atacarea băncilor
 în spectaculoase și alte asemenea lovituri, "Tupamaros" a
 reușit să tulbure ordinea publică în nucleul Uruguay înghesuit
 între Brazilia și Argentina. Cu toată severitatea guvernului de
 la Montevideo și mobilizarea generală a armatei și poliției
 "Tupamaros" a dovedit că terorismul politic este în stare, la
 nevoie să evite toate "vicleșugurile" acestora din urmă.

Fără de alte organizații extremiste "Tupamaros" prefera
 să nu facă prea mult caz de obiectivele politice, ferindu-se abil
 de a avea în sinul ei doctrinari care au a umsat teori filozofice
 prin universități.

Ignorarea concepțiilor filozofice n-a răbit însă cu nimic
 arderea și forța organizației "Tupamaros". Ea a reușit pentru
 un timp chiar să-și exercite puterea în paralel cu aceea a
 guvernului uruguayean legal, multiplicându-și a tunile de de
 munitizare a armatei și de agravare a situației economice a
 țării. Dar pentru "prestigiul" organizației, membrii "Tupama-
 ros" au avut întotdeauna grijă pînă în cele mai mici amănun-
 tate de "relațiile publice". Astfel, ei considera că răpirea
 și omuciderea unui reprezentant al oligahiei înseamnă, ca simbol,
 mult mai mult decît mitralierea în plină stradă a unei persona-
 lități politice și că această metodă n deosebește de extremism
 obișnuit. Nu trebuie să se înțeleagă însă că "Tupamaros" nu

Cu o populație de numai trei milioane de locuitori, Bru-

populată și într-o permanentă stare de asediu.

tancuile armatei n-au reușit să-i respingă pe "Tupamaros"

Și totuși, mult timp a fost altfel.

Cel care a implantat terorismul în țara noastră, fondatorul de fapt al organizației, a fost Rav Sord, un agent dintr-o familie de coloniști care a fost arestat, capturat și închis, dar întotdeauna a rămas un agent.

Instruirea unor astfel de grupări a mers până acolo încât

Pînă în anul 1968, „Tupamaros” s-a limitat la procurarea de bani, arme, echipament și convertiti

... cu un șef ierarhic, care, la rândul
... instanță națională" în

În septembrie 1969, „Tupamaros” iorditează actiunea, răpind un bancher — Gaetano Pellegrino Giampetro, pe care l-au ținut sechestrat mai bine de două luni.

Brazilia a fost obligata sa elibereze 15 detinuti pentru a

obține eliberarea ambasadorului S.U.A., Burke Elbrick, în
1970, pe pretextul că el este un agent secret al S.U.A.
la ambasadorului R.F.G., von Holleben, și 70, pentru amba-

Dacă membrii „Tupamaros” l-au ucis pe Mitrone.

În primul rând pentru a dovedi președintelui Pacheco că ei nu glumeau când amenințau și că pe viitor acesta ar face mai bine

strat organizațiilor din străinătate importanța răpărilor politice.

Cît despre brazilianul Dias Gomide, el a fost eliberat în schimbul sumei de 500.000 dolari, iar Fly a fost „lertat”. În martie 1971, din mila pentru mama lui bolnavă.

Cu tot acest precedent supărător, președintele Pacheco nu se deconvulsă cu rapitorii, considerându-i criminali de drept comun. Importante forțe de securitate vor fi ținute în alertă 15.000 de oameni ai armatei și poliției și nenumărată pentru orice eventualitate. La începutul lui martie 1971, teroristii „Tupamaros” îl răpău pe avocatul general Guido Berro Cribbe. La sfîrșitul lunii martie, Ulises Peruvia Reverbel, apropiat președintelui Pacheco, era răpăit pentru

venise în mîndre lor un instrument eficient de luptă.

În această situație, S.U.A. au hotărît să ajute autoritățile de la Montevideo dezvalundu-le unele rețete verificate de luptă împotriva teroristilor și instruindu-le un corp polițienesc special, numit „garda metropolitană”. Cu toate acestea, organizația „Tupamaros” a continuat să înroleze în rândurile sale elita demnitarilor din armată și din poliție.

Cu prînzul unei sentinelen din corpul de pază al unui cen-

și falși polițisti au înaintat de a mai

de minute, tot soldații din cazarmă erau luați și eliberați ulterior dar li se luau 150 de puști

și polițistul Carlos Ruben Zambrano, omisît într-un autobuz la 15 noiembrie 1969. Acest asasinat marcă schimbarea tacticii. În aprilie 1970, Hector Moran Charquero, un inspector de poliție, despre care existau suspiciuni că torturase detinuții a fost răpăit de gloante într-un colt de stradă din Montevideo. Seria neagră a continuat în iunie. În ziua de 17 a acestei luni, organizația „Tupamaros” a difuzat un memorabil comunicat în care afirma că este gata să-și înroleze acțiunile pînă la începutul lui iulie, cu condiția ca în acest interval guvernul să elibereze

soldatului și polițistului „satul de luptă frățesc” și să caute alte

tristă au declarat grevă la jumătatea lui iunie, hotărîți să obțină o serie de revendicări, printre care prime mai mari pentru misiunile periculoase și dreptul de a purta haine civile în timpul serviciului, spre a nu fi tîrîte ușoare pentru teroriști. Guvernul le-a răspuns prin arestarea a 66 de polițisti însușișimani.

trugașene erau lipsite de cadru și formațiuni de elită capabile să riposteze pe măsura îndrăznelei acestora.

„deau mai mult slăbiciunea autorității”

împetabil, au bătut la ușa casei lui Raúl Rial Castillo, un pastor morocănos, care a avut dubla neșansă de a locui exact vizavi de închisoarea federală Punta Carreta din Montevideo și de a deschide prea repede necunoscutilor

la nefericitului pastor, care, cît ai clipi din ochi, se și văzuse legat.

În apartamentul lui Rial ei hotărâseră să facă un adă-

cu și tirnăcoape, ciocane pneumatice, perfora

Dupa efectuarea jonctiunii cu cei din inchisoare, prin aceasta rețare subpămînteană, au evadat nu mai puțin de 106 membri „Tupamaros”.

Într-o zi, după o operațiune în Rial, unde au primit haine civile și acte false și apă, au urcat cu discreție în două autobuze și un camion care îi aștepta în apropiere. Un amanunt nu lipsit de importanță: autoritățile închisorii, fiind Billy Rial a venit să le avertizeze de evadarea celor 106 „Tupamaros”, au crezut că acesta glumește. Totuși, pentru a scăpa de el, directorul închisorii a ordonat să se verifice veridicitatea celor spuse, dar acest lucru s-a făcut abia a doua zi, fiind s-a descoperit „evadarea secolului”. Administra-

prin ce miracol teroriștii s-au volatilizat așa ușor

„Tupamaros”, a fost dezmembrată coloana nr 24

urbane ca pește în apă, cu condiția de a și multiplica acțiunile și manevrele diversioniste, erau apuse

Dar faima organizației „Tupamaros” s-a răspindit cu repeziciune în cele mai multe dintre țările latino-americane, unde „solidaritatea transnațională” dintr-o parte și modelul uruguian

Într-o simlata toridă de august, 6 iul 1971, în închisoarea

rare Este vorba de cea mai singeroasă tentativă de evadare din ote au existat vreodată în sistemul penitenciar american. Protagonistul ei a fost George Jackson, supranumit „Fratele din Soledad”.

La ora doua după-amiaza, un avocat bărbos și asistentă sa veni prezentat la închisoare și au cerut să-l vadă pe George Jackson.

Prejurări, vibra serios, întrucât fiecare dintre cei doi ascu-

eneds

Înainte de a fi

are deținut n

l că un

se d

El au stat de vorbă n
n, în timp ce gârzi

acțiune, el a preferat să aștepte un moment mai prielnic

Din întâmplare, un gardian mai curios a zărit teava revolverului ascuns în părul deținutului și, nestînd prea ce este, a încercat să-l perchezitioneze. Surprins, Jackson a fost nevoit să treacă mai devreme decît prevăzuse la executarea planului din bonetă și l-a îndreptat asupra gărzilor, obligându-le să se culească cu fața la pămînt, în timp ce el a declanșat un dispozitiv zeci de deținuți. Aproape imediat au sosit întăriturile polițienești din San Quentin. S-a produs o învalmășcă de nedescris.

Deținuții s-au dezlanțuit: trei gardieni au fost atacați cu lovituri de brici, alții au fost împușcați. În același mod revoltăți au lichidat doi prizonieri recalcitrați și l-au înghesuit, împreună cu alte victime, într-o celulă. Un polițist rănit s-a salvat pentru că a fost considerat mort sub o grămadă de radare.

La rîndul său, George Jackson, cuprins de penură, s-a repezit în curtea închisorii în direcția zidului împrejmuitor, dar a fost omorît de o santinelă dintr-un post de observație. Cei

Anchetatorii au stabilit ulterior că deținuții din San Quentin beneficiaseră în tentativa lor de complicitatea mișcării extremiste „Panterele negre”.

În 1966, la Oakland (California), Huey Newton și Bobby Seale au fondat organizația „Panterele negre”, care se considera avangarda „mișcării de elibere” a nămenilor de culoare

la în eput propaganda și abia apoi a tiumile violente

și doctrinari, mai mult sau mai puțin vehemenți. Ei criticau toate forțele autorității și, în special, pe polițiști, pe care îi considerau „porci”, amenințînd că li vor uide pe aceștia, vor ră-

nu lipsea din primele manifestații de și-au expus „programul” într-un ma-

sunt încălcat cu termeni imprumutați din falmoasă. Da
pentru independență". Huey Newton și Bobby Seale
cupreau eforturile pentru a demonstra că "Panteonul"
reprezintă o națiune în cadrul unei alte națiuni ap-
stat în alt stat. La un moment dat, Newton și-a ateg
vern fantomă, care să pretindă o legitimă recunoaște-
țională.

taeu, rupindu-și cu brutalitate lanțurile

ca și deținuții

e și lua bastonul sau de pelerin și mergea în aceste

Arceată armonizare vestimentară avea

Intențiile războinice ale

100 000 de exemplare și costă 35 de cenți

exemplu „Sesizați timpul”

revoluționar sterili și trec la atac fără avertisment. Semnalul
a fost dat în octombrie 1967, când Huey Newton a uris un

prin toate mijloacele să-l răzbune, deoarece justiția îndrăznește
să-l condamne pentru omorirea unui „pore”

S-a început cu cei din Partidul Democrat, reușiti la Con-

primită cu lovituri de briceag, de cuțit, ba chiar și cu revol-

Arceată atingere a ordinii publice l-a costat pe Bobby

amați, printre cei răzuți fiind și Bobby Hutton, casier

rate salve din partea a nouă ocupanți, toți me-

rele negre". Dar fortele politienești au avut timp să se re-

pleze pentru a răsturna și să-l răsturne.

triva, prinzându-l" ale cărui victime erau

calat, an
Bobby Sente a profitat de

coleg new yorker
al FBI-ului, Se
n pivota unul imobil din New Haven
onal pentru a-l interoga și a-l f
prizonier s-a încapătinat să nege,
ca tot îngrozitorul supliciu al apei
zece secunde la aer, timp de o oră ini

In fata lipsei
de Rackley, Bobby
pau din șase jurati
inci minute, pl

M

negi
reînnoiat.

Politia nu credea nici un cușor din cele spuse de Seale,

angajare ori mai bun a
un luxos apartament in San Francisco
fără a furniza autorităților "Pentru cele necesare"

ribune financiare la casa marelui

un a doua avertisment comertantului amenințând

it să risce securitatea alor sai. Dacă se întâmplă ca
fol de comertant ca să încalce termenii referind se con

au reușit să realizeze o cifra de afaceri de 50.000 de dolari

oamenii din propria lor comunitate de it cu a
Când marea comunitate de negri din Los Angeles

cători ai unei organizații arabe

Eldridge Cleaver, în numele „Panterelor negre”, și reprezentanții organizațiilor teroriste respective au convenit să-și

de principiu a fost încheiat în legătură cu schimbul de instruc-

sfârșitul anului 1970, „Panterele negre” au hotărât

neput prin explozia provocată, într-o dimineață
lune 1970 la o călătorie în Detroit, care era, precum
după părerea „Panterelor negre” (înd proprietarii
ustul focului lor în

supermagazine și două comi-
lironi electrice, un centru feroviar
faptu obiectul atacurilor cu bombe. Nu-i nici o îndoială că
aceasta avaria de din urmă

Valul terorismului „Panterelor negre” s-a abatut
impotriva politiei locale. Într-o noapte, cind a ajuns la locul
sau a fost străpuns de
informația transmisă acestuia fu-

adun pe subterfugi, cind a ajuns la locul
sau a fost străpuns de
informația transmisă acestuia fu-

cu cum se topește

Sing. teroristii au fost reduși la un sfert din cei erau pna
atunci.

Treptat, violența „Panterelor negre” a scăzut în inten-

o scrisoare, care a dus și mai mult la slăbirea ei. Eldridge Clea-
ver, exilatul din Alger, și-a format o fracțiune minoritară com-
pusă din cca 100 de militanți regrupați pe litoralul Atlanticului
înlocuși la New York. Membrii acestei fracțiuni sînt adepți
„probații armelor” și ai unei „autonomii spontaneiste” a e-
lucii față de vicisitudinile politice.

De prin anul 1972, fracțiunea lui Cleaver este cunoscută
sub denumirea de „Armata de eliberare afro-americană”
(A.A.L.A.). Într-un raport anual, FBI aspecte că A.A.L.A. a
fost implicată în multe „confrontări armate cu politica” și că
„a utilizat materiale explozive în special pe coasta de est a
Americii”. În același raport se arată că principala publicație a
grupului chema la asasinat politic, ata nu asupra ofițerilor de
politie, acte de tilhărie și detournări de avioane

bagher din San Fran-
cisco, care, din ferici-
tă o bomba formată din 14 batoane de
din-mită, care, din ferici-
te, n-a explodat. Apoi, un automobil
avioane cu reacție au fost deturnate spre Algeria. Doi poliști

crucă pe sens interzis, au fost răniți, grație de cei somați să ar-
cile a zile mai tirziu, alți doi au fost împușcați pe la spate. În
sfîrșit, un avion, care decolase din Detroit, cu 87 de pasageri
la bord, a fost deturnat, teroristii obținînd un milion de dolari
pentru eliberarea ostaticilor.

Pentru toate aceste acțiuni, precum și pentru altele asemă-
nătoare și-au asumat responsabilitatea prin telefoane miste-
rioase sau prin scrisori adresate unor redacții de ziare, di-
versi anonimi, care afirmau că fac parte din A.A.L.A.

seama că violența nu duce la nimic

la postul de primar în Oakland, orașul primelor sale

• Une douzeci dintre partizanii săi, bine îmbracați

electrical and Hobby Seals

Ingenierul candidat n-a renunțat la obiectivele sale pe ter-

schimbări revoluționare" în SUA. Considerând că toate aceste acte de violență împotriva

modifică documentul original. 4) A. este un document unde e un număr de zece și 10, în care 10, în afară de două zile, nu va sta un simbol, ci o altă literă, altă con-

nizării au pătruns cu forța în episcopatul
19 ani fără directorului unei corporații din San Francisco
După ce l-au bătut pe logodnicul acesteia și pe un vecin
intervenive, teroștii au forțat-o pe tânără să intre în poli-
ție, în calitate de agentă, și să-l ajute să-l împuștăm în fața

un alt cadru "Conducia de război" în subordinea acestuia
și alături de el...

echitate de politie a...

existența de evidente cu numele fotografice, adre-
cile familiilor și mijloacele de transport folosite de infan-
terie și agenții cunoscuți;

obținerea de informații despre
bătălii, precum și a fotografiei
cucerirea de date privind

cu echipament radio; situația carburanților;
achiziționarea de hărți și schițe ale institutiilor gu-
vernamentale închisorilor bănești;

separarea de combustibil, aeropurturi și
barelor și depozitelor de muniții ale armatei precum și ex-
cucerirea de...

formarea unei echipe de contrainformații care să
verifice membrii și A

de exemplu o bombă artileriească cu ex-
plodant de tip...

de la San Jose (California)
și altele...

În viziunea...

plorie a unui transformator electric de
din Mala Vista (California)

12 aprilie 1973, un...

neagră revoluționară de asalt pl
de a permite unor lupituri, pentru a
Angola

Pentru două explozii, una la Cuzco pentru alarea a-
ternationale din Havana și alta a instituției pentru jehoo-
ciile "culturilor mindri" care insistă că trebuie pentru
emanciparea femeilor

Pricinuind pagube de peste un milion de dolari prin ex-

Extracțional San Melillo" care s-a fost totuși răspunderea
a motivul că a comis astfel de... pentru a arăta că hotărârea
sa de a apăra poporul și de a... alina pe celălalt

În februarie 1972 trei bombe au explodat la Catedral
mbă, plasată sub fereastra bisericii, pe lângă lăcșii au a
explodat la scurt timp după explozie, un bărbat și o fe-
meie au fost arestați. Având în vedere că au fost găsit un proiect de

Nouă anarhisti, dintre care patru erau preoți catolici
est pentru salvarea vieților, au încercat în faza inițială
de vandalism înregistrate la un sediu al companiei "Genera
Electric" și la cîteva oficii de trezorerie din Philadelphia pentru
a întreprinde funcționarea masinii morții și agresiunii după

În aprilie 1971, șapte membri ai acestui grup au fost pur-
de stat Henry Kissinger și pentru că plasaseră bom

ca, axele de sauturate, de telefoane si echipate electrice de
sub eadit la laborator din Washington. Dar dupa un proces
peculiar, juriul n-a putut sa dea un verdict in unanimitate.
Acuzatiile de conspiratie fiind respinse.

Alte alerte ale cu bombele care au avut loc in laboratorul
de chimie la Universitati din Berkeley, Cal-
ifornia, la comiseratul de recturare al marinei si la un
la baza de instructie din Wisconsin, s-au re-
cunoscute prin telefoane
si se au in celelalte activitatilor intreprinse de politie, si grup-
pente teroriste. A unitati americane, „Frontul de eliberare
nord-vest irlandez” Grupul Mc Loy-1 si Mc Loy 2
si Mc Loy 3.

EXTREMISMUL DIN ULSTER

Ulsterul, parte nordică a Irlandei si, in același timp pro-
vince britanică, trăiește încă din anul 1968 un fel de „noaptea
a sfintului Bartolomeu” prelungită. Aici se confruntă majori-
tatea protestantă a populației (un milion de persoane) cu o mi-
noritate catolică (o jumătate de milion).

In toată această lupte s-a născut „Organizația „Armata repu-
blicană irlandeză” (IRA), care urmărește prin mijloace ter-
roriste, răsturnarea „Stormontului” și reunificarea Irlandei.

Celor 500 de membri ai IRA li s-a opus (cu circa 11500 de
soldați ai armatei britanice. De la începutul conflictului au fost
ucise sute de soldați englezi și alte sute de irlandezi civili nevinovați. Orașul Londonderry și cartiere întregi din Belfast —
capitola Ulsterului — amintesc prin simțul lor aspect de Lon-
dra de pe timpul atacurilor germane cu rachetele „V”. Armata
britanică este prezentă la toate intersecțiile. Ea a ridicat ba-
ricade din saci cu nisip și surse ghimpate, a constituit ca-
mănuș de tablă camuflată cu plase pe unde pot trece călătorii
obstruiți ai străzii. Noaptea domnește panica.

Odată cu căderea serii este mai bine să nu te plimbi pe
străzi, decât să te duci la serviciu. În zilele noastre, IRA, ca este
până în cartierele catolice din Bogarde și Greggan.
morse din Londonderry, interzise forțelor de ordine

partea principală a IRA

Antrenamente de tir.

1 Stormont — Parlamentul din Ulster (NR)

de sabotaj și alte asemenea — reprezintă hrana zilnică a soldaților. În schimb, femeile irlandeze oferă soldați britanici pentru fiecare femeie omorâtă — șase soldați, pentru fiecare bărbat — trei soldați”.

Unele se acționează, de exemplu, prin tăierea cu soldați britanici numai pentru a scoate de la ei ceva informații de interes.

Una pe tot corpul și gudron și legată de un arbore.

Chiar și cunoscătorii ei au fost uciși.

Total a început în 1968, printr-o „campanie neviolentă” de protest.

Organizația irlandeză IRA și-a pierdut deja din eficacitate din momentul în care...

armatei britanice.

oaltă, situată la polul opus, se numește „Ramura provizorie a IRA” și este compusă din...

„L'ASTASHI”

de 5 august 1972, o mare sărbătoare populară avea...

ca de obicei, mulți de sîcveni...

...

...

...

islării texane, cu boruri largi, pe cap...

...

...

șului Maribor, pe furie, cu și cum ar fi căutat o com...

...

...

...

dintre cele mai rocambolesci acțiuni teroriste...

data

În realitate, cei 19 nu erau „Gastarbe” care lucrau în...

ei au arborat deasupra camionului un steag

albastru, dar avind in centrul sau un enorm „U”, i
organizatiei teroriste „Ustasi”, adica a efemerului „Sta
pendent croat”, fondat in 1941, sub egida naziștilor

Si miracolul s-a produs: cei 19 extremiști au reușit

Pe drum, „ustasi” si-au prins pe piepturi insigne

scotind din valizele cu „gradouri pentru familii” pistoale, bombe,
mitraliera, grenade și bombe. Toate acestea nu

Si oprită să poa un puiot și să servească masa sau să

una lumea era convinsă, văzându-i astfel echipați, că erau

persoanelor sale m

ci numai mirare pentru cos
teți erau născuți în Bosnia și Her
co, înainte de a-și pune în aplicare pla
și să regăsească familiile rămase în țara
două zile. După aceea, abando
nu înțelese nimic din ceea ce
au trecut la acțiune

independent croat. Noi dorim să eliberăm poporul

vinătorilor nu le venea să creadă ceea ce auzeau,
avut timp de gândire, întru cât au fost imediat

de „confiscate” de către teroriști, care i sondați să afle dacă
cumva venim dintr-ei dorește să se ralieze laizer orga
„Ustasi”. Rezultatele testului au fost negative. Terri
au dat pe vinători în plata domnului fără să le faci
rău și au pornit să străbată ultima lor noapte, care i maa
desparteau de familiile lor

și fel de pană a cuprins întreaga pop lăte. Localnicii se
adunau cu acești oameni, cunoscuți de mult timp pentru ve
derile lor extremiste, s-au întors pocăți acasă, nerândători
și și uite trecură. Nu, ei veniseră să ridice populația împo
tina puteri populare și să omore el mai mult dintre repre
zentanții acestora. De aceea, au fost avertizate imediat auto
ritățile. Ată, în scurt timp, au venit la fața locului. A fost
conceput și un plan de acțiune pentru prinderea teroriștilor.
Totuși, cei care au deschis ostilitățile au fost teroriștii. Ei au
atacat un detașament al armatei iugoslave, care opera în sudul
localității Borovna, omorând 11 soldați.

ce fulgerul în toată Iugoslavia.

Dupa primul act al planurilor lor criminale, cei 19 ustasi
s-au despartit, pentru a complica și mai mult sarcina autori
tății.

O vreme, teroriștii au continuat să suprimă individual sol
dati și mulțitieni înfrinși în diverse locuri, dar ceroul se va
strînge inexorabil în jurul lor. Redutabila ofensiva a organelor
de ordine și a armatei populare iugoslave îi va strîni în cele
din urma, toți 19 găsindu-și moartea undeva în vestul Iugo
slaviei.

Cel care a fondat organizația
foi un avocat din Zagreb, Ante Pavel
acesta a recurs la metode terori
fel de rășină, omorând 11 soldați.

păstrat, de asemenea,
în vechea Austro-Ungarie, care n

frângerea din 1918, și s-a tallat cu revizionistii unguri. În sfârșit, după venirea lui Hitler la putere, în 1933, Pavelici a obținut din partea naziștilor autorizatia de a-și instala un „birou” la Berlin.

Această organizație, avind la dispoziția sa un teren de antrenament la Ianka Puzta pe teritoriul unguresc, în apropierea frontierei cu Iugoslavia a pus la cale, cu sprijin din exterior, atentatul de la 9 octombrie 1934, din Marsilia, ale cărui victime au fost regele Alexandru I al Iugoslaviei și ministrul francez al afacerilor externe, Louis Barthou.

Contrar speranțelor lui Ante Pavelici, moartea brutală a lui Alexandru I n-a provocat nici o răzmeriță în Croația, se poate spune chiar că ea a treprins la iugoslavi sentimentul de primedie, care a devenit mai perceptibil odată cu anexarea Austriei de către rei de-al III-lea Reich în 1938, și apărarea Cehoslovaciei de către naziști.

Acordul semnat între guvernul primului-ministru Tretkoveci și succesorul lui Radić în fruntea Partidului Tărănesc Croat, dr. Vlado Maer, dovedea că Iugoslavia își poate hotărî singura soarta. Din păcate, confragatia mondială din 1939, în caderea Poloniei și apoi a Franței aveau să expună Iugoslavia la o izolare cumpăta. De aici tragedia anului 1941, bombardarea Belgradului, la fi aprilie, „războiul fulger”, invazia Wehrmachtului în Balcani.

Apoi, evenimentele au luat o întorsătură catastrofală și, clamat la Zagreb „Statul independent Croat”, ocupat de naziști. Este evident că a existat un raport direct de la cauză la efect și crearea de către ustași a unui guvern fantomă în solda lui Hitler și Mussolini. Cteva zile mai târziu, Ante Pavelici își dat, o îngrozitoare persecuție s-a abătut asupra srbilor și a etnurilor din Croația, Bosnia și Herțegovina.

și Hitler, a înființat pe pământul croat lagăre de concentrare, unde srbii, evreii și țigănii erau uciși în masă. În aprilie 1941, la Zagreb, s-a înființat un guvern fantomă, condus de Ante Pavelici, care a declarat război Iugoslaviei și a început să ocupe teritoriul.

După eliberarea Iugoslaviei, într-o confuzie generală, grupuri mici de ustași, bine camuflați, s-au refugiat în țările occidentale.

Care sînt astăzi efectivele organizației „Ustași”? Imposibil de spus. Ea își păstrează secretele cu oricare alta organizație teroristă.

Cind Pavelici a reușit să fugă, deghizat în calugăr franciscan, avea transferate de mult în stănatate lingourile și monedele de aur, cu care a format un „guvern croat în exil”. Categorisit de către Aliați printre criminalii de război, conducătorul ustaș a scăpat totuși de procesul de la Nurenberg și și-a găsit un azil sigur, la 35 de km de Buenos Aires, într-o vilă din Lomas del Palomar. În 1937, guvernul Iugoslav a cerut extrădarea sa, dar argentinienii l-au ajutat să se instaleze în Spania, de unde nu putea fi extrădat, deoarece generalul Franco nu avea relații diplomatice cu Iugoslavia. Fostul „Poglavnik” era, dealtfel, un bătrîn care urma să moură ctiva ani mai târziu. Succesorul său în fruntea organizației „Ustași” a fost avocatul Andreas Hefner, de origine germanică se pare.

Dar cel mai activ dintre șefii ustași se va dovedi Branimir Jelić, doctor în medicină, fost consul general la Berlin al pseudoguvernului croat. În timp ce „Consiliul național croat în exil”, condus de Hefner și de un musulman din Bosnia, Ibrahim Beg Ozinle, își fixase sediul la Buenos Aires și un birou permanent la New York, Branimir Jelić controla „Comitetul național croat din Europa”, al cărui centru era stabilit la München.

Membrii organizației „Ustași” ezită poate asupra strategiei pe care să o adopte, dar sînt de acord asupra necesității organizării de acțiuni teroriste cu romandouri mici, formate din trei teroriști, așa cum aveau turcii, la vremea lor, pentru organizarea de operațiuni teroriste. În aprilie 1971, la Stockholm, Trei tineri s-au strecurat, în zorii zilei, în ambasada Iugoslaviei și, cu o extraordinară îndrăzneală, l-au împușcat pe ambasadorul Rolovici. Arestati de poliție, ei au declarat: „Sîntem ustași”. Cu două luni mai înainte alți trei teroriști croați dăduseră același răspuns, după ce ocupaseră consulatul Iugoslav din Göteborg.

Recrutarea teroriștilor ustași costă foarte mulți bani, dar „vbleria” lui Pavelici a fost completată cu bogății procurate

La Istanbul, pe malul Bosforului, atmosfera era grea, apăsătoare, aproape insuportabilă în acea zi de marți, 1 iunie 1971. Turcii trăiau cu toții momentele unei drame fără precedent, în care realitatea depășea orice imaginație.

La etajul al III-lea al casei „Maltepe”, cei doi asasini ai lui Ephraim Elrom, consulul general al Israelului în Turcia, țineau sechestrată încă de duminică, 30 mai, pe Sibel Erkan, o fetiță de 14 ani. Ei cereau în schimbul vieții tinerei captive un permis de liberă trecere, pentru a pleca din Turcia.

Bineînțeles că poliția și armata înconjuraseră imobilul și așteptau doar semnalul de asalt. Fiecare secundă care trecea însemna un pas în plus către deznodământ. Problema era cu atât mai gravă cu cât cei doi extremiști turci, Mahir Cayan și Huseyn Cevahir, se dovedeau neînduplecți. La etajul al II-lea, exact sub apartamentul unde era sechestrată Sibel, poliția instalase aparatul de detectare, pentru a-i „localiza” pe atentatori, pentru a le urmări orice mișcare. Trăgători de elită, înzeștrați cu puști cu lunetă, plasați în diferite puncte ale caselor învecinate, încercau în fiecare clipă să-i repereze pe răpitori. Când vedeau vreo umbră în spatele perdelelor apartamentului lui Sibel, erau tentați să apese pe trăgaci, dar asta ar fi putut însemna condamnarea la moarte a fetei. În jurul casei „Maltepe” tot mai mulți localnici indignați își manifestau hotărârea de a-i lăsa pe teroriști.

Înăuntru, fără să aibă vreo vină, Sibel privea îngrozită la neîntreruptul du-te-vino al celor doi extremiști, care, deși o supravegheau cu mare atenție, pentru mai multă siguranță, o lăgasă.

Autoritățile erau preocupate de a limita la maximum riscurile. Atacul surpriza, stăpânirea de sine și rațiunea trebuiau să fie cele trei elemente cheie pentru reușita asaltului pe care poliția îl pregătea. Se stabilise ca totul să se petreacă în patru minute.

La ora 11,30 dimineața a răsunat o împușcătură: un trăgător de elită dăduse semnalul. Imediat alte împușcături i-au urmat, după care nesfârșite rafale s-au dezlănțuit din toate părțile, într-un vacarm de nedescris. Apoi, polițiștii, care, încă de dimineață, stăteau agățați pe o scară de pompieri ridicată până la înălțimea etajului al III-lea, au năvălit pe balconul apartamentului impresurat. În același moment, alți polițiști săreau pe balcon de pe o scară de funie fixată de balustrada unui etaj superior.

În sfârșit, soldații grupați la al doilea etaj au urcat rapid la etajul următor. Cei mai mulți dintre asaltatori aveau câști de protecție și veste antigloț. Unul dintre gigantele care în tot acest timp se revărsau fără întrerupere în direcția teroriștilor l-a nimerit pe Huseyn Cevahir drept în inimă. Celălalt, Mahir Cayan, a încercat o ieșire pregătind aruncarea unei grenade, dar unul dintre soldați a observat și s-a aruncat asupra lui, reușind să-l imobilizeze înainte ca acesta să-și realizeze intenția.

Acum, acțiunea putea fi considerată încheiată, și încă cu succes, pentru că Sibel a fost găsită într-un colț al apartamentului, fără să i se fi întâmplat ceva grav. Ea a fost dusă imediat la spital, pentru a fi examinată, dar doctorii n-au descoperit nici o urmă a vreunui act de violență.

Grupul de fanatici din care făceau parte cei doi asasini captuși în casa „Maltepe” luase naștere, în urmă cu 10 ani, ca urmare a proliferării unor fracțiuni politice foarte puțin populare. Când, într-una din zile, extremiștii cu vederi opuse s-au înfruntat în mod violent, pe stradă, lăsând în urmă patru morți și mai mulți răniți, guvernul de la Ankara a dizolvat toate aceste organizații sețioase.

Extremiștii desperați au încercat să se regroupeze sub acoperirea unei asociații de tineret „cu vocație reformistă”, dar „reformatorii” n-au întârziat să se divizeze: unii care credeau în necesitatea prealabilă a unei teorii politice demne de acest nume și alții care ardeau de dorința de a se lansa în acțiuni directe. Cel de-al doilea clan și-a luat numele de „Tineretul reformist” sau „Dev genc”, grupare numărand circa 400 de mem-

bră, repartizați în celule de câte șase oșteni, care nu se cunoștea între ei decât sub nume codificate.

Terroriștii „Dev gene” au organizat interminabile atacuri armate asupra băncilor, nemaiintâlnite în Turcia, care au determinat căderea guvernului. Noul prim-ministru, hotărât să restabilească ordinea, a trecut la represalii.

În localitatea Adidaman, trei extremiști au fost omorâți de poliție. Nu departe de acolo, în regiunea Elbistan, o vastă operație polițienească a permis arestarea a 10 tineri extremiști, printre care era și Deniz Gezmiş, în vîrstă de 23 de ani, foarte popular în cadrul unei fracțiuni a tineretului universitar. La scurt timp după arestare, Gezmiş a fost judecat și condamnat la moarte prin spăznicur, fiind învinuit că participase la atacurile asupra băncilor și la mitralierea ambasadei S.U.A.

În condițiile în care represiunile guvernului se înteeau, cinci teroriști din „Armata de eliberare a poporului”, ramură militară a organizației „Dev gene”, au răpit de la baza aeriană din Unye doi tehnicieni britanici și unul canadian. În schimbul celor trei ostatici, teroriștii au cerut imediat grațierea a trei confrăți, condamnați la moarte doar cu câteva ore înaintea răpirii. Autoritățile au declanșat o uriașă vînațoare de oameni, promițînd chiar și o recompensă de 100.000 de lire turcești celor care ar fi furnizat date despre răpitori și despre locul unde se ascund. Însuși ministrul de interne conducea operația de găsire și capturare a răpitorilor, la care participau trupe terestre, avioane și elicoptere și chiar nave militare de pe coasta meridională a Mării Negre.

În cele din urmă, organele de securitate turcești i-au reperat pe teroriști într-o casă din satul Kizildere, aproape de Niksar, în nordul Turciei. Clădirea a fost imediat înconjurată, dar, pentru a nu pune în primejdie viața ostaticilor, poliția a încercat să negocieze cu teroriștii. Aceștia n-au renunțat însă la cererea lor inițială. Cînd au fost somați să se predă fără să-și pîteze minile cu sînge pentru că n-au nici o șansă să scape, teroriștii au replicat, legîndu-i pe cei trei tehnicieni și împuscîndu-i în cap. Apoi, au deschis foc de automate asupra poliției. Riposta forțelor de ordine a fost pe măsura replicii teroriștilor, dar aceștia, departe de a capitula, au preferat să moară aruncînd clădirea în aer. Piereau astfel 14 oameni, printre care și cei care venise să negocieze eliberarea prizonierilor.

Acest tragic sfîrșit a determinat autoritățile turcești să treacă, de îndată, la organizarea unei ofensive extrem de vi-guroase împotriva terorismului. În 48 de ore, 107 extremiști

au fost trimiși din oficiu la închisoare. Ferindu-se să acționeze pe dubite, armata pusese totul la punct pînă în cele mai mici detalii. A ocupat posturile cheie de la radioteleviziune și chiar din companiile aeriene naționale, a oprit proiecția filmelor considerate că ar incita tineretul la acte de violență, a interzis circulația pe străzi după ora 1,30 etc. Măsurile energice luate au restabilit, pentru moment, ordinea, dar ele n-au putut să înlăture, pentru totdeauna, mișcările extremiste, acestea fiind generate de contradicții interne mult mai adînci, care, așa cum o dovedește evoluția ulterioară a evenimentelor, nu se rezolvă prin acțiuni desperate.

Bombe atomice artisanale ! Iată vizul secret al teroristilor și obsesia neliniștitoare a unor guverne. Pe măsură ce în lume numărul centralelor nucleare crește, grupările extremiste se gîndesc tot mai mult la posibilitatea procurării elementelor constitutive ale unei minibombe atomice. Majoritatea experților în materie consideră că fabricarea unei asemenea arme nu mai reprezintă o dificultate de netrecut, chiar și pentru „simpli particulari”.

Faptul că volumul „materiei prime”, care circulă prin labirintul industriei nucleare internaționale, a atins, în anul 1980, pragul a mil de kilograme și continuă să crească în ritm accelerat, creează condiții favorabile sustragerii de substanțe radioactive. Este suficientă doar cantitatea modestă de numai cîteva kilograme de plutoniu sau de uraniu 235 relativ pur, pentru a se pune la punct o „cupcană” atomică.

În S.U.A., reactoarele nucleare cu răcire cu apă conțin între 3—5% uraniu 235 din întreaga cantitate a elementelor nucleare; dacă un tehnician ar acționa în contul unei mișcări teroriste, n-ar fi greu deloc ca o parte din acest uraniu să ia calea unui laborator clandestin.

În Marea Britanie, în fiecare săptămînă, încărcături masive de materie primă atomică radioactivă sînt expediate cu trenul sau cu camioanele, plecînd din 11 centrale electrice, în direcția unei uzine din Windscale, specializată în extracția plutoniului. De aici, acest plutoniu pur, care ar putea fi transformat într-o bombă atomică capabilă să devasteze un oraș întreg, este expedit cu camionul, trenul sau avionul la o centrală nucleară gigantică situată în Berkshire. Asemenea încărcături nu sînt decît rareori escortate de poliție.

Cel mai grav este faptul că însăși uzina de extracție a plutoniului din Windscale este instalată într-o regiune propice eventualelor manevre ale subversivului. Căci ea este prînsă, ca într-un clește, între un lac și coasta Cumberland. Locul dispune de suficiente condiții naturale pentru a permite „hoților de plutoniu” ipotețici să dispară înainte de intervenția poliției.

O altă localitate unde ar putea avea loc o sustragere de substanțe radioactive este Doune, din nordul Scoției. Acolo există un prototip de „reactor rapid”, care are nevoie în permanență de materie radioactivă. Nici aici camioanele care transportă acest produs, mai mult decît periculos, nu sînt protejate de escortă.

Lipsa de supraveghere a produselor nucleare a obligat autoritățile din Marea Britanie să privească cu mai multă seriozitate această problemă. Cu atît mai mult, cu cît publicului englez i s-a distribuit clandestin o broșură prin care este învățat cum să-și confecționeze „o bombă atomică populară”, aparținînd unei mișcări numite „Undercurrents”, înființată la Londra, și al cărei șef a adoptat pseudonimul de Pat Coyne. În volumul său, Pat Coyne explică în detaliu metoda de extracție a plutoniului și publică chiar schița unei bombe atomice concepute de el. El descrie teribilele efecte ce le-ar putea avea explozia unei asemenea bombe, în centrul Londrei, la biroul bagajelor de mină din Charing Cross, de exemplu. „Ati vedea atunci, scrie el, palatul Buckingham, Camera Comunelor și sediul Scotland Yard-ului reduce la o grămadă de cenușă, în timp ce o parte din Tamisa s-ar evapora instantaneu”.

Cîrțile lui Pat Coyne atestă cît de mult se interesează teroristii de arma cea mai distrugătoare de care dispune omenirea în acest sfîrșit de secol XX.

Te poți întreba dacă nu cumva această armă apocaliptică nu se găsește deja în minile membrilor I.R.A., ale celor din „Brigada miniei” sau ale altor rebeli care doresc să o folosească.

Faimoasa conferință de la Pugwash, care reunește la intervale regulate savanți din lumea întreagă pentru a dezbate marile probleme planetare, a lansat un adevărat semnal de alarmă: „Există pericolul ca, într-o anumită măsură, materia fisibilă să încapă pe mina unor ireponsabili sau chiar a unor grupări criminale. Luarea la cunoștință asupra acestui pericol este necesară pe plan internațional. Este în joc viața tuturor”.

O preocupare a autorităților din țările producătoare de energie atomică ar trebui să fie și supravegherea atentă a cercetătorilor, care, corupți, ar putea să sustragă, puțin câte puțin, „eșantioane” de plutoniu, pentru a le pune apoi la dispoziția teroriștilor.

După afirmațiile savantului atomist Ralph Lapp, ar fi suficient ca un asemenea cercetător să sustragă zilnic „o anumită rație” de plutoniu, pentru ca în 160 de zile să acumuleze o doză egală în putere cu bomba care a distrus orașul japonez Nagasaki.

Iată deci că, în cadrul acțiunilor teroriste, furtul de plutoniu constituie culmea acestor acte... O sabie a lui Damocles, atomică de această dată, atâră deasupra capetelor a milioane de oameni.

CUPRINS

Introducere	3
Orientul Mijlociu și „Războiul sfânt” al musulmanilor	7
Masaclul din satul olimpic de la München	8
Năsterea unui șocal	11
„Carlos” la Paris	37
O reuniune întreruptă	51
„Gruparea Baader-Meinhof”	61
Incendiul din Stockholm	70
Scrisorile capcană	75
Pirateria aeriană	79
„Armata roșie japoneză”	90
„Tupamaros”	102
„Pantefele negre”	110
Extremiștii din Ulster	123
„Ustasiu”	125
„Dev-geac”	135
Terorismul atomic	136